
เปลวเพลิงที่เผาผลาญ
กลิ่นหอมแห่งชีวิต |
| หรือไฟแห่งการทรมานกันแน่.
เดยัน เดลเชฟ | เควิน เจ. มัลลินส์

เปลวเพลิงที่เผาผลาญ

กลิ่นหอมแห่งชีวิต หรือไฟแห่งการทรมานกันแน่

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ Consuming Fire

โดย เดยัน เดลเชฟ (Deyan Delchev) และ เควิน เจ. มัลลินส์ (Kevin J. Mullins)

ฉบับปรับปรุงภาษาไทย 2026

ข้อพระคัมภีร์ในหนังสือเล่มนี้ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย เว้นแต่ที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อที่ระบุว่า (ฉบับมาตรฐาน) ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน และข้อที่ระบุว่า (ฉบับ KJV) ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับคิงเจมส์ภาษาไทย

ข้อความในวงเล็บเหลี่ยม [ ] ที่ปรากฏภายในข้อพระคัมภีร์ เป็นคำอธิบายเพิ่มเติมของผู้แปล ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อพระคัมภีร์

ฉบับปรับปรุงนี้เพิ่มคำอธิบายบางส่วนที่ไม่มีในต้นฉบับภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้อ่านชาวไทยเข้าใจบริบทของพระคัมภีร์และคำศัพท์ทางคริสต์ศาสนาได้ง่ายขึ้น

www.FatherofLove-thailand.com

สารบัญ

1. ไฟลงมาจากพระเจ้า 4

2. พระวจนะและภาพสะท้อนผ่านธรรมชาติ 8

3. ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก..... 11

4. น้ำท่วมโลกก็ทำงานด้วยหลักการเดียวกัน..... 15

5. ภาพสะท้อนของบทบัญญัติ 21

6. เมื่อพระพักตร์ของพระเจ้าถูกบดบัง..... 27

7. การพิพากษา 36

8. แบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ของไฟ..... 45

9. ความรักของพระเจ้า—กลิ่นหอมแห่งชีวิต หรือไฟแห่งการทรมานกันแน่ 55

10. พระอุปนิสัยอันงดงามของพระเจ้า..... 66

11. ไฟจากพระเจ้าจริงหรือ 75

แล้วไฟนั้นมาจากไหน..... 79

12. ระดับของการลงโทษ..... 84

1. ไฟลงมาจากพระเจ้า

สำหรับหลายคน คำบรรยายเรื่องไฟที่เผาผลาญคนชั่วหลังจากยุคพันปี (คือช่วงหนึ่งพันปีที่กล่าวถึงในวิวรณ์ บทที่ 20 เริ่มต้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาและจบลงด้วยการพิพากษาครั้งสุดท้าย) ดูเหมือนเป็นข้อพิสูจน์ที่ปฏิเสธไม่ได้ว่า พระเจ้าทรงลงมือฆ่ามนุษย์ด้วยพระองค์เอง

วิวรณ์ 20:7-10 [7]เมื่อพันปีล่วงไปแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกจากที่คุมขัง [8]มันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั่วสี่มุมโลกที่เรียกว่าโกกและมาโกก ระดมพวกเขามาทำศึก คนพวกนี้มีจำนวนมากมายเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล [9]พวกเขากรีธาทัพข้ามโลกมาล้อมค่ายของประชากรของพระเจ้า คือนครซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น **แต่ไฟจากสวรรค์** [ฉบับ KJV ว่า “ไฟจากพระเจ้า จากสวรรค์”] **ลงมาเผาผลาญพวกเขาเสียสิ้น** [10]และพญามารที่ล่อลวงพวกเขาก็ถูกโยนลงในบึงไฟกำมะถันที่ลุกโชน ที่ซึ่งสัตว์ร้ายกับผู้เผยพระวจนะเท็จถูกโยนลงไปก่อนแล้ว พวกมันจะทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันกลางคืนสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์

ตรงนี้ขออธิบายเพิ่มสักหน่อย เพราะเป็นหัวใจของหนังสือทั้งเล่ม หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ และอ้างพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (King James Version) ซึ่งแปลข้อ 9 ว่า “ไฟลงมา**จากพระเจ้า** จากสวรรค์” คำสั้น ๆ ว่า “จากพระเจ้า” นี้เองที่ทำให้คนจำนวนมากมั่นใจว่าพระเจ้าทรงส่งไฟลงมาเผาคนด้วยพระองค์เอง

ส่วนพระคัมภีร์ภาษาไทยทั้งฉบับอมตธรรมร่วมสมัยและฉบับมาตรฐานไม่มีคำว่า “จากพระเจ้า” เลย เพราะสำเนาพระคัมภีร์ภาษากรีกที่ใช้เป็นฐานของฉบับแปลใหม่ ๆ ไม่มีคำนี้ ผู้อ่านภาษาไทยจึงอาจไม่เห็นปัญหาที่หนังสือเล่มนี้กำลังจะแก้ตั้งแต่แรก เราจะกลับมาดูเรื่องนี้อย่างละเอียดในบท “ไฟจากพระเจ้าจริงหรือ” ตอนนี้ขอให้เก็บคำถามหนึ่งไว้ในใจก่อนว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งไฟลงมาเอง แล้วไฟนั้นมาจากไหน?

การอ่านพระคัมภีร์อย่างผิวเผิน เมื่อมาเจอข้อที่ยากอย่างนี้ ไม่เพียงทำให้คนคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ฆ่า แต่ยังทำให้คิดต่อไปว่าการลงโทษในนรกจะไม่มีวันสิ้นสุด เพราะก่อนหน้านั้นในหนังสือวิวรณ์ก็มีข้อความเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ว่า

> **วิวรณ์ 14:11** ควันแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ คนทั้งหลายที่กราบนมัสการสัตว์ร้ายกับรูปจำลองของมันหรือผู้ที่ได้รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่ได้หยุดพักเลยไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน

เราจะมั่นใจได้ว่าความเข้าใจของเราถูกต้อง ก็ต่อเมื่อข้อพระคัมภีร์ทุกข้อในเรื่องนั้นไปด้วยกันได้ทั้งหมด ถ้ายังมีข้อใดขัดกันอยู่ ก็แสดงว่าความเข้าใจของเรายังมีอะไรผิดพลาด

และสิ่งที่ขัดกับความคิดว่า “พระเจ้าทรงเผาคนชั่วในบึงไฟด้วยพระองค์เอง” มากที่สุด ก็คือชีวิตของพระเยซูคริสต์เอง พระเยซูเสด็จมาเพื่อสำแดงให้เราเห็นอย่างครบถ้วนว่าพระบิดาของพระองค์เป็นเช่นไร เมื่อเราดูว่าพระองค์

ทรงดำเนินชีวิตอย่างไรบนโลกนี้ เราก็รู้ได้อย่างแน่นอนว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร

ยอห์น 14:9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ฟีลิปเอ๋ย เราอยู่กับพวกท่านนานขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราหรือ? **ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา** เหตุใดท่านจึงบอกว่า ‘ขอทรงสำแดงพระบิดาแก่เหล่าข้าพระองค์’?”

ยอห์น 17:4, 6 [4]ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติสิริแด่พระองค์ในโลกโดยกระทำกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายให้แก่ข้าพระองค์จนสำเร็จครบถ้วน ... [6]ข้าพระองค์ได้**สำแดงพระองค์** [ภาษากรีกว่า “พระนามของพระองค์” ซึ่งในพระคัมภีร์หมายถึงพระอุปนิสัยของพระองค์] แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกนี้ พวกเขาเป็นของพระองค์ พระองค์ได้ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์และพวกเขาได้เชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์

ตลอดเวลาที่พระเยซูอยู่บนโลกนี้ พระองค์ไม่เคยฆ่าใครเลยแม้แต่คนเดียว ไม่เคยเรียกไฟลงมาเผาศัตรู ไม่เคยลงโทษใครด้วยความรุนแรง มีแต่รักษาคนเจ็บป่วย ให้อาหารคนที่หิว และในที่สุดก็ยกโทษให้คนที่ตรึงพระองค์ไว้บนไม้กางเขน

ฉะนั้น ไม่ว่าเหตุการณ์ในวิวรณ์ บทที่ 20 จะเป็นอะไรก็ตาม เหตุการณ์นั้นจะขัดกับสิ่งที่พระบุตรของพระเจ้าทรงสำแดงเรื่องพระบิดาไว้ตอนที่ทรงอยู่บนโลกนี้ไม่ได้ ถ้าเราเข้าใจวิวรณ์ บทที่ 20 ในแบบที่ทำให้พระเจ้ากลายเป็นผู้ฆ่า เราก็กำลังทำให้พระคัมภีร์ขัดกันเอง

ด้วยหลักข้อนี้เป็นพื้นฐาน ในบทต่อ ๆ ไปเราจะค่อย ๆ พิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ที่นำไปสู่เหตุการณ์ในวิวรณ์ 20:7-10 ตามที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มอธิบายไว้

2. พระวจนะและภาพสะท้อนผ่านธรรมชาติ

พระคัมภีร์บอกให้เรารู้สามสิ่ง คือ (1) พระเจ้าทรงสร้างโลกโดยพระวจนะของพระองค์ (2) พระองค์ยังทรงค้ำจุนโลกไว้ด้วยพระวจนะเดียวกันนั้น และ (3) พระวจนะนี้คือพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

ก่อนอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ขออธิบายสักเล็กน้อย ในภาษาฮีบรูและภาษากรีก คำที่แปลว่า “พระวจนะ” เป็นคำเดียวกันทั้งหมด แต่พระคัมภีร์ภาษาไทยเลือกใช้คำต่างกันไปในแต่ละที่ บางแห่งใช้ “พระวจนะ” บางแห่งใช้ “พระดำรัส” และบางแห่งใช้ “พระวาทะ” ผู้อ่านจึงอาจไม่ทันสังเกตว่าทั้งสามคำนี้พูดถึงสิ่งเดียวกัน หนังสือเล่มนี้จะใช้คำว่า “พระวจนะ” เป็นหลัก

สดุดี 33:6, 9 [6]โดย**พระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า** [คือโดยพระวจนะของพระองค์] ฟ้าสวรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ ... [9]เพราะพระองค์ตรัส โลกก็อุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชามันก็คงอยู่

ยอห์น 1:1-3, 14 [1]ในปฐมกาล**พระวาทะ** [คือพระวจนะ] ทรงดำรงอยู่ และ**พระวาทะ**ทรงอยู่กับพระเจ้า และ**พระวาทะ**ทรงเป็นพระเจ้า [2]พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล [3]สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้น**โดยทางพระองค์** ในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้น**โดยทางพระองค์** ... [14]**พระวาทะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา** พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง เราได้เห็นพระเกียรติสิริ

ของพระองค์ คือพระเกียรติสิริของพระบุตรองค์เดียวผู้ทรงมาจากพระบิดา

โคโลสี 1:15-17 [15]**พระบุตร**ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ที่เราไม่อาจมองเห็นได้ เป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง [16]**เพราะโดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น**ทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้และไม่อาจมองเห็นได้ ไม่ว่าบรรดาเทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ทรงอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ [17]ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และ**ในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน**

เมื่อพระคัมภีร์บอกว่าทุกสิ่ง “ประสานเข้าด้วยกัน” ในพระบุตรของพระเจ้า ก็หมายความว่าถ้าฤทธิ์อำนาจของพระองค์หยุดทำงานแม้เพียงชั่วขณะเดียว ทุกสิ่งก็จะแตกสลายลงสู่ความยุ่งเหยิง พระเจ้าทรงค้ำจุนทุกสิ่งในโลกไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจในพระวจนะของพระองค์ คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา แต่มีสิ่งหนึ่งที่รบกวนระเบียบซึ่งฤทธิ์อำนาจนี้ค้ำจุนไว้ได้ สิ่งนั้นคือความบาป

ปฐมกาล 4:10-12 [10]องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เจ้าทำอะไรลงไป! [พระเจ้าตรัสกับคาอิน บุตรของอาดัม ผู้เพิ่งฆ่าอาแบลน้องชายของตน] ฟังให้ดี โลหิตของน้องชายเจ้าร้องขึ้นจากแผ่นดินมาถึงเรา [11]บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งและขับออกจากแผ่นดินซึ่งรองรับโลหิตของน้องชายของเจ้าเพราะน้ำมือของเจ้า [12]เมื่อเจ้าไถพรวนดิน **มันจะไม่ให้ผลผลิตแก่เจ้าอีกต่อไป** เจ้าจะเป็นคนร่อนเร่พเนจรไปในโลก”

อิสยาห์ 24:4-6 [4]โลกก็เหือดแห้งและโรยรา พิภพก็ซบเซาและเหี่ยวเฉา ผู้สูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระโหย [5]**โลกนี้สกปรกโสมมเพราะผู้คนที่อยู่ในโลก** พวกเขาไม่เชื่อฟังบทบัญญัติ ละเมิดกฎเกณฑ์ และฝ่าฝืนพันธสัญญานิรันดร์ [คือข้อผูกพันที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ทุกคน ไม่ใช่เฉพาะกับชนชาติอิสราเอล] [6]**ฉะนั้นคำสาปแช่งจึงล้างผลาญโลก** ชาวพิภพต้องรับโทษความผิดของตน ฉะนั้นผู้อาศัยอยู่ในโลกจึงถูกเผาผลาญ และรอดชีวิตอยู่ไม่กี่คน

ขอให้สังเกตถ้อยคำในข้อ 6 ให้ดี ผู้อาศัยอยู่ในโลก “ถูกเผาผลาญ” ซึ่งเป็นคำเดียวกับชื่อของหนังสือเล่มนี้ แต่ข้อนี้ไม่ได้บอกเลยว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้จุดไฟ สิ่งที่เผาผลาญคือคำสาปแช่ง และคำสาปแช่งนั้นมาถึงเพราะมนุษย์ละเมิดบทบัญญัติและฝ่าฝืนพันธสัญญาเอง นี่คือแบบแผนที่เราจะพบซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดทั้งเล่ม

ธรรมชาติจึงเป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนสภาพภายในของมนุษย์ เมื่อมนุษย์อยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า แผ่นดินก็สงบและอุดมสมบูรณ์ แต่เมื่อมนุษย์แยกตัวออกจากพระองค์ผู้ทรงค้ำจุนทุกสิ่งไว้ ระเบียบก็เริ่มคลายตัว และแผ่นดินเองก็แสดงผลนั้นออกมาให้เห็น

3. ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก

ขอให้สังเกตว่า คำสาปแช่งที่เกิดจากการที่คาอินฆ่าน้องชายของตนนั้นแผ่ไปถึงธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตด้วย เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะอาดัมในฐานะหัวหน้า (คือผู้ครอบครอง) ของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างบนแผ่นดินโลก อยู่ในความสัมพันธ์กับธรรมชาติตามแบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์

ปฐมกาล 1:26, 28 (ฉบับมาตรฐาน) [26]แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา **ให้ครอบครอง**ฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน **ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด** และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” ... [28]พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน **จงครอบครอง**ฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด”

ขอให้สังเกตคำว่า “ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด” สิทธิ์ที่พระเจ้าประทานแก่อาดัมไม่ได้จำกัดอยู่เพียงสัตว์ทั้งหลายเท่านั้น แต่ครอบคลุมถึงตัวแผ่นดินโลกเองด้วย ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับอาดัมจึงส่งผลถึงแผ่นดินที่อยู่ใต้การครอบครองของเขา

หลังจากอาดัมล้มลงในบาป โลกและทุกสิ่งในโลกก็เริ่มสะท้อนการกบฏของเขาต่อพระเจ้า ข้อนี้อธิบายว่าเหตุใดจึงมีสัตว์ที่ดุร้ายล่าเหยื่อ และมีวัชพืชที่เป็นพิษ

ปฐมกาล 3:17, 18 [17]พระองค์ตรัสกับอาดัมว่า “เพราะเจ้าฟังภรรยาของเจ้าและกินผลไม้ซึ่งเราสั่งเจ้าว่า ‘เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นไม้นั้น’ **แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า** เจ้าจะหาเลี้ยงชีพจากแผ่นดินด้วยความลำบากตรากตรำตลอดชีวิตของเจ้า [18]**ต้นหนามน้อยใหญ่จะงอกขึ้นมาบนแผ่นดิน** และเจ้าจะกินพืชพันธุ์จากท้องทุ่ง”

ตามแบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ โลกและทุกสิ่งบนแผ่นดินเป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนตัวมนุษย์เอง พระเจ้าทรงจัดไว้เช่นนี้ เพื่อว่าเมื่อมนุษย์มองดูสิ่งที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ เขาจะรู้ตัวว่ามีบางอย่างผิดปกติในความสัมพันธ์ระหว่างตนกับพระเจ้าและกับความชอบธรรม อันเป็นผลมาจากความบาป ความวุ่นวายในธรรมชาติคือการแสดงออกให้เห็นถึงความวุ่นวายในจิตใจของมนุษย์ พระเจ้าทรงให้เป็นเช่นนี้เพื่อมนุษย์จะมีสิ่งที่มองเห็นได้ ช่วยให้รู้ตัวว่ามีปัญหา แล้วจะได้กลับใจ (คล้ายกับความเจ็บปวดในร่างกายของเรา เมื่อเจ็บเราก็รู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ)

ถ้ามนุษย์อยู่ในความกลมเกลียวกับพระเจ้า แผ่นดินก็จะสะท้อนสิ่งนั้นออกมาด้วยการเกิดผลที่ดี ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบอิสราเอลยืนกรานจะอยู่ในการกราบไหว้รูปเคารพต่อไป พวกเขาจึงได้รับภาพสะท้อนการกบฏของตนเองกลับคืนมาจากแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่

เลวีนิติ 18:25, 28 [25]**ทั่วดินแดนนั้นแปดเปื้อนมลทิน** เราจึงลงโทษบาปของเขาเหล่านั้น และ**แผ่นดินกำลังสำรอกผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นออกมา** ... [28]

และหากเจ้าทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน แผ่นดินนั้นก็จะสำรอกพวกเจ้าออกมา เหมือนที่ได้สำรอกชนชาติต่าง ๆ ออกมาก่อนหน้าเจ้า

แผ่นดินยังเปิดเผยให้เห็นด้วยว่าศัตรูของพระเจ้าหว่านอะไรลงไปบนนั้น

มัทธิว 13:27, 28 [27]คนรับใช้มาบอกเจ้าของนาว่า “นายขอรับ **ท่านหว่านข้าวดีในนาไม่ใช่หรือ? ก็แล้ววัชพืช** [คือข้าวละมาน วัชพืชมีพิษที่ต้นอ่อนดูคล้ายข้าวสาลีมาก จนแยกออกจากกันไม่ได้จนกว่าจะออกรวง] **มาจากไหน?**” [28]นายตอบว่า “**ฝีมือของศัตรู**”

ศัตรูในทุ่งนาของพระเจ้าคือซาตาน ผู้ซึ่งหลังจากบรรพบุรุษคู่แรกของเราล้มลงในบาป ก็อ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของโลกของเรา

โยบ 1:6, 7 [6]วันหนึ่งบรรดาทูตสวรรค์มาชุมนุมกันต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ซาตานก็มาด้วย [ฉากนี้คือการประชุมในสวรรค์ ที่บรรดาทูตสวรรค์มาเข้าเฝ้าพระเจ้า] [7]องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากที่ไหน?” ซาตานทูลตอบองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “**ท่องเที่ยวไปมาในโลก**พระเจ้าข้า”

ลูกา 4:5-7 [5]มารนำพระองค์ [คือพระเยซู] ขึ้นไปยังที่สูง และสำแดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งหมดของโลกในคราวเดียว [6]และทูลพระองค์ว่า “**สิทธิอำนาจและความโอ่อ่าตระการทั้งหมดนี้เราจะยกให้ท่าน เพราะสิ่งเหล่านี้ได้ถูกมอบไว้แก่เราแล้ว** และเราจะยกให้ใครก็ได้ตามใจชอบ [7]ฉะนั้นหากท่านนมัสการเรา ทั้งหมดนี้จะเป็นของท่าน”

ยอห์น 14:30 [30]เราจะพูดกับพวกท่านได้อีกไม่นาน เพราะ**ผู้ครองโลกนี้** [คือซาตาน] **กำลังจะมา** เขาไม่อาจยับยั้งขัดขวางเราได้

ฉะนั้น นับตั้งแต่วันที่อาดัมล้มลงในบาป โลกจึงสะท้อนอุปนิสัยแห่งการกบฏของอาดัมต่อพระเจ้า ผ่านอิทธิพลของเจ้านายคนใหม่ของเขา คือซาตาน

4. น้ำท่วมโลกก็ทำงานด้วยหลักการเดียวกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ประทานมาทางพระคริสต์ ซาตานคงทำลายคนที่อยู่ใต้อำนาจของมันเองไปจนหมดสิ้นแล้ว มันฉวยประโยชน์จากคนได้ก็ต่อเมื่อคนนั้นยอมรับเอาหลักการของมันมาเป็นของตน คือความบาป ฉะนั้นในยุคก่อนน้ำท่วมโลก ซาตานจึงยินดีที่มนุษย์สะท้อนอุปนิสัยของมันออกมา ผู้คนกลมกลืนไปกับความบาปและยืนยันตัวเองอยู่ในความบาปมากขึ้นทุกที จนถึงจุดที่ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในพระคริสต์ซึ่งค้ำจุนโลกไว้ต้องถูกถอนออกไปจากทั่วทั้งโลก

> **ปฐมกาล 6:3** แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “**จิตวิญญาณของเราจะไม่คงอยู่กับมนุษย์ตลอดไป** เพราะเขาเป็นเพียงมนุษย์ที่ต้องตาย เขาจะมีอายุขัย 120 ปี”

คนในยุคก่อนน้ำท่วมโลกพากันปฏิเสธคำเชิญอันเปี่ยมด้วยพระเมตตาที่พระเจ้าส่งมาทางโนอาห์ (ชายผู้ชอบธรรมคนหนึ่ง ที่พระเจ้าสั่งให้ต่อเรือใหญ่และเตือนคนร่วมสมัยของตนตลอดเวลา 120 ปี) และผลักไสพระวิญญาณของพระคริสต์ที่ทรงวิงวอนพวกเขาอยู่ พระเจ้าจึงตรัสไว้ล่วงหน้าว่า ถ้าเขายังถลำลึกลงไปในความชั่วด้วยอัตราเช่นนี้ อีก 120 ปีมนุษย์จะตรึงพระคริสต์ไว้ในตัวเองจนหมดสิ้น เมื่อนั้นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในพระคริสต์ซึ่งค้ำจุนโลกไว้ก็จะถูกถอนออกไปด้วย เท่ากับถูกตรึงไปพร้อมกัน และแผ่นดินโลกจะถูกปล่อยให้สำแดงอุปนิสัยของคนที่ล้มลงในบาปออกมาอย่างเต็มที่

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ใช้คำว่า “พระดำรัส” ซึ่งเป็นคำเดียวกับ “พระวจนะ” ที่เราพูดถึงในบทที่ 2 ขอให้อ่านโดยจำข้อนี้ไว้ เพราะทั้งบทนี้ขึ้นอยู่กับคำว่า “พระดำรัสเดียวกันนี้” ในข้อ 7

2 เปโตร 3:5-7 [5]แต่เขาจงใจลืมความจริงที่ว่า นานมาแล้ว**โดยพระดำรัสของพระเจ้า**ฟ้าสวรรค์ก็มีขึ้นและ**แผ่นดินโลกก็ก่อตัวขึ้นมาจากน้ำ**โดยมีน้ำล้อมรอบ [6]น้ำเหล่านี้เองที่ท่วมทำลายโลกในครั้งนั้น [7]**โดยพระดำรัสเดียวกันนี้ ฟ้าสวรรค์และโลกปัจจุบันก็ถูกสงวนไว้ให้ไฟเผาผลาญ ถูกเก็บไว้เพื่อวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของคนอธรรม**

ผู้คนก่อนน้ำท่วมโลกไม่รู้เลยว่าฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์คือสิ่งที่ยึดธาตุต่าง ๆ ของโลกไว้ด้วยกัน พวกเขาคิดว่าธรรมชาติดำเนินไปเองด้วยพลังที่มีอยู่ในตัวมันเอง คำเตือนของโนอาห์เรื่องน้ำท่วมจึงฟังดูไร้เหตุผลสำหรับพวกเขา แต่พระคัมภีร์บอกเราว่าฤทธิ์อำนาจที่ค้ำจุนทุกสิ่งไว้คือพระคริสต์ พระวจนะที่ทรงพระชนม์ของพระเจ้า

ตรงนี้เปโตรชี้ให้เห็นว่า กระบวนการเดียวกันที่นำไปสู่น้ำท่วมโลกด้วยน้ำ จะนำไปสู่น้ำท่วมโลกด้วยไฟหลังยุคพันปีเช่นกัน ครั้งแรกเกิดขึ้นเพราะมนุษย์ตรึงพระวจนะที่ทรงพระชนม์ของพระเจ้า ครั้งหลังก็จะเกิดขึ้นด้วยกระบวนการอย่างเดียวกัน ใจของมนุษย์แข็งกระด้างจนปฏิเสธคำวิงวอนของพระคริสต์โดยสิ้นเชิง และคำตอบสุดท้ายที่พวกเขามีต่อพระวิญญาณของพระองค์ก็คือการลงมือฆ่าพระองค์ การขับไล่พระวิญญาณของพระเจ้า

ออกไป คือการกลบพระองค์ให้จมหายไปด้วยความบาปของคนในยุคนั้น นั่นเองคือเหตุของน้ำท่วมโลกในครั้งนั้น

โยบ 22:15-17 [15]ท่านจะเดินบนทางสายเก่าที่คนชั่วได้เดินย่ำมานั้นหรือ? [16]พวกเขาถูกคร่าไปก่อนกำหนด **รากฐานของเขาถูกน้ำท่วมกวาดล้างไป** [17]เขาพูดกับพระเจ้าว่า '**อย่ามายุ่งกับเรา** องค์ทรงฤทธิ์จะทำอะไรเราได้?'

ขอให้สังเกตว่าคนเหล่านั้นเป็นฝ่ายบอกให้พระเจ้าไปเสียจากพวกเขาเอง สิ่งที่ตามมาคือน้ำที่กวาดรากฐานของเขาไป เขากลบพระวิญญาณของพระเจ้าจนจมหาย แล้วในที่สุดตัวเองก็จมน้ำ

เรื่องนี้จะชัดเจนขึ้นเมื่อเราอ่านปฐมกาล บทที่ 6 อย่างละเอียด

ปฐมกาล 6:13, 14 [13]พระเจ้าจึงตรัสกับโนอาห์ว่า "เรากำลังจะนำจุดจบมาถึงคนทั้งปวง เพราะสิ่งมีชีวิตทั้งปวงทำให้โลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ **เราจะทำลายสิ่งเหล่านี้และโลกอย่างแน่นอน** [14]ดังนั้นจงต่อเรือขึ้นลำหนึ่งด้วยไม้ไซเปรส และกั้นเป็นห้อง ๆ แล้วยาด้วยชันตลอดทั้งนอกและใน

ถ้าเราตรวจดูคำว่า "ทำลาย" ในข้อ 13 จากภาษาฮีบรูเดิม โดยใช้พจนานุกรมศัพท์พระคัมภีร์ของสตรอง (Strong's Concordance หนังสืออ้างอิงที่ให้หมายเลขกำกับคำภาษาฮีบรูและภาษากรีกทุกคำในพระคัมภีร์เพื่อให้ผู้อ่านที่ไม่รู้ภาษาเดิมตรวจสอบความหมายได้) จะพบว่าคำนี้มีหมายเลขกำกับว่า H7843 และมีความหมายดังนี้

H7843 มาจากรากศัพท์ดั้งเดิม หมายถึง เน่าเสีย ผุพัง และในรูปที่ทำให้เกิดผล หมายถึง ทำให้เสียหาย ทั้งตามตัวอักษรและโดยเปรียบเทียบ แปลได้ว่า ทุบ ทำลาย ทอดทิ้ง ทำให้เสื่อมทราม ทำลาย ทำให้พินาศ ทำให้เสียหาย ล้าง ผลาญ

คำเดียวกันนี้ปรากฏอยู่ในข้อก่อนหน้าข้อ 13 เพียงสองข้อ แต่ผู้แปลเลือกใช้คำไทยคนละคำ

ปฐมกาล 6:11-12 [11]ในขณะนั้น**โลกเสื่อมทราม** [H7843] ในสายพระเนตรของพระเจ้าและเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ [12]พระเจ้าทรงเห็นว่า**โลกเสื่อมทราม** [H7843] มากเพราะสิ่งมีชีวิตทั้งปวงล้วนดำเนินชีวิตอย่างเสื่อมทราม [H7843]

ถ้าเราใส่คำว่า “ทำลาย” ซึ่งผู้แปลเลือกใช้กับคำฮีบรูคำเดียวกันนี้ในข้อ 13 กลับเข้าไปในสองข้อนี้ ข้อความจะอ่านได้ว่า

กล่าวอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพระเจ้าตรัสในข้อ 13 ว่าจะทรงทำลายโลก พระองค์กำลังใช้คำเดียวกับที่ข้อ 11 และ 12 ใช้บรรยายสิ่งที่มนุษย์ทำกับโลกไปแล้ว โลกถูกทำลายอยู่ก่อนแล้วด้วยน้ำมือของมนุษย์เอง

แผ่นดินโลกแปดเปื้อนไปด้วยความผิดศีลธรรมและความรุนแรงของมนุษย์ พระเจ้าจึงทรงเห็นว่าในขั้นสุดท้ายแผ่นดินโลกจะแสดงการกบฏของมนุษย์ออกมา โลกตอบสนองไม่ต่างจากผู้ที่อาศัยอยู่บนนั้น คือหันไปทำร้ายศัตรูของตน โดยธรรมชาติของมันเอง แผ่นดิน “สำรอกผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นออกมา” และทำลายพวกเขา (ดูเลวีนิติ 18:25-28 ที่ยกมาแล้วในบทที่ 3)

นี่คือเหตุผลที่พระเยซูตรัสกับฝูงชนในระหว่างที่ทรงอยู่บนโลกนี้ว่า

ยอห์น 12:47, 48 [47]“ส่วนผู้ที่ได้ยินคำของเราแล้วไม่ปฏิบัติตาม **เราไม่พิพากษาเขา** เพราะเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลกแต่เพื่อช่วยโลกให้รอด [48]มีผู้พิพากษาสำหรับคนที่ปฏิเสธเราและไม่ยอมรับถ้อยคำของเราอยู่แล้ว คือ**ถ้อยคำที่เรากล่าวนั้นเองจะตัดสินลงโทษเขาในวันสุดท้ายนั้น**”

ตรงนี้พระเยซูทรงแยกพระองค์เองออกจากงานพิพากษาที่ทำงานอยู่ในพระวจนะของพระองค์ เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระวจนะนั้น ซึ่งค้ำจุนสรรพสิ่งไว้ (ฮีบรู 1:3) เป็นผู้ตัดสินที่เป็นอิสระและเป็นกลาง ทำหน้าที่สะท้อนความชั่วของมนุษย์กลับไปหาเขา และลงโทษเมื่อเขาไม่ยอมกลับใจ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง พระคัมภีร์จึงพรรณนาถึงพระองค์ไว้อย่างนี้

วิวรณ์ 19:11-15 [11]ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดอยู่และมีม้าขาวตัวหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นคือพระผู้สัตย์ซื่อและเที่ยงแท้ **พระองค์ทรงพิพากษาและสู้ศึกด้วยความยุติธรรม** [12]พระเนตรของพระองค์ดุจไฟโชติช่วง บนพระเศียรมีมงกุฎหลายอัน ทรงมีพระนามจารึกไว้บนพระกาย ไม่มีผู้ใดรู้จักพระนามนั้นเลยนอกจากพระองค์เอง [13]ทรงฉลองพระองค์ซึ่งได้จุ่มในเลือด และ**พระนามของพระองค์คือพระวาทะของพระเจ้า** [14]บรรดากองทัพสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าลินินเนื้อดีขาวสะอาดนั่งบนหลังม้าขาวกำลังตามเสด็จพระองค์ไป [15]**พระแสงคมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ทรงใช้พระแสงนี้ฟาดฟันประชาชาติ** “พระองค์จะทรงปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็ก” พระองค์

ทรงเหยียบย่ำองุ่นในบ่อย่ำแห่งพระพิโรธเกรี้ยวกราดของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

ขอให้สังเกตสองอย่างในภาพนี้ อย่างแรก พระนามของพระองค์คือพระวาทะ หรือพระวจนะ อย่างที่สอง ดาบไม่ได้อยู่ในพระหัตถ์ แต่ออกมาจากพระโอษฐ์ นี่คือภาพเดียวกับที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 12:48 ว่าถ้อยคำของพระองค์เองจะเป็นผู้ตัดสิน ไม่ใช่พระหัตถ์ที่ลงมือฆ่า

5. ภาพสะท้อนของบทบัญญัติ

พระเยซูเสด็จกลับมาในฐานะตัวแทนพระอุปนิสัยของพระบิดา ในฐานะพระวจนะที่ทรงพระชนม์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหลักการแห่งความรักในบทบัญญัติของพระเจ้าที่ปรากฏออกมาเป็นบุคคล แต่ความรักเดียวกันนี้ที่ช่วยคนบาปทุกคนที่สำนึกผิดให้รอด กลับกลายเป็น “กลิ่นแห่งความตาย” สำหรับคนชั่ว

2 โครินธ์ 2:14-16 [14]แต่ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงนำเราในขบวนแห่งความมีชัยในพระคริสต์เสมอมา และทรงให้**กลิ่นหอมแห่งความรู้ถึงพระองค์**ฟุ้งกระจายผ่านทางเราไปทุกหนแห่ง [15]เพราะเราคือ**กลิ่นหอมของพระคริสต์ที่ถวายแด่พระเจ้าในท่ามกลางหมู่คนทั้งที่กำลังจะรอดและที่กำลังจะพินาศ** [16]เป็น**กลิ่นแห่งความตาย**สำหรับคนพวกหนึ่ง และเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตสำหรับคนอีกพวกหนึ่ง และใครเล่าคู่ควรกับงานเช่นนี้?

ความรักของพระเจ้าที่ให้ชีวิตแก่คนชอบธรรม เป็นความรักเดียวกับที่กลายเป็นความตายสำหรับคนชั่ว ความรักไม่ได้เปลี่ยนคุณสมบัติของมันเลย เป็นกลิ่นเดียวกันสำหรับคนทั้งสองพวก แต่ผลที่เกิดขึ้นขึ้นอยู่กับว่าผู้ที่รับความรักนั้นเป็นคนแบบใด

อธิบายได้อย่างนี้ เมื่อคนชั่วเห็นพระเจ้าอย่างที่พระองค์ทรงเป็น คือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวอย่างสิ้นเชิง ในความสว่างแห่งการทรงสถิตนั้นเอง ความบาปของเขาจะเผยตัวออกมาให้เห็นความเลวร้ายที่แท้จริง การหลอกตัวเองถูก

กวาดล้างไปด้วยแสงบริสุทธิ์แห่งความจริง และผลร้ายของความบาปก็ตกลงบนตัวเขา ยืนยันว่า “ค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย” (โรม 6:23) ขอให้สังเกตว่าถ้าพระเจ้าทรงเป็นบ่อเกิดของความตายนั้น ข้อนี้ก็ต้องเขียนว่าค่าตอบแทนที่พระเจ้าทรงจ่ายให้แก่บาปคือความตาย แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นบ่อเกิดของความตาย ฉะนั้นเมื่อทรงปล่อยให้ความบาปเผาผลาญคนชั่วจนหมดสิ้น ความตายเองก็สิ้นสุดลงไปด้วย

วิวรณ์ 20:14 แล้ว**ความตายและแดนมรณาก็ถูกโยนลงในบึงไฟ** บึงไฟนี่แหละคือความตายครั้งที่สอง

ถ้าพระเจ้าทรงเป็นผู้ลงมือประหารในการพิพากษาครั้งนี้ด้วยพระองค์เอง ความตายก็จะกลายเป็นสิ่งที่คงอยู่ตลอดไปในพระเจ้า แต่เรารู้ว่าในพระบิดาของเราในสวรรค์ไม่มีความมืดอยู่เลยแม้แต่น้อย

ยากอบ 1:17 ของประทานทุกอย่างที่ดีและล้ำเลิศล้วนมาจากเบื้องบน จากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ **ผู้ไม่ได้ทรงผันแปรเหมือนเงาที่แปรเปลี่ยน**

1 ยอห์น 1:5 นี่เป็นเรื่องราวซึ่งเราได้ยินจากพระองค์และประกาศแก่ท่าน คือพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง **ในพระองค์ไม่มีความมืดเลย**

เหตุใดมนุษย์จึงเข้าใจได้ยากนักว่าสิ่งทรงสร้างตอบสนองต่อความบาปอย่างไร จนพากันเข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลาย? เหตุผลก็คือตัวเราเองนั่นแหละ ถ้าไม่มีพระทัยของพระคริสต์ เราก็เป็นผู้ทำลายรายย่อย ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นตามอย่างบิดาฝ่ายเนื้อหนังของเรา คือซาตาน ผู้เป็นผู้ทำลายตัว

จริง (ยอห์น 8:44, วิวรณ์ 9:11) เมื่อเรามองดูบทบัญญัติและมองดูผู้ทรงรักษาบทบัญญัตินั้น เราจึงเห็นหน้าของเราเองสะท้อนกลับมาเหมือนมองในกระจก

พระคัมภีร์ให้ตัวอย่างเรื่องคุณสมบัติของบทบัญญัติที่สะท้อนกลับนี้ไว้หลายแห่ง พระเยซูทรงปล่อยให้กระบวนการนี้ทำงาน ในตอนที่เหล่าสาวกของพระองค์ยังเก็บความบาปประจำชาติของตนไว้ในใจ คือการรังเกียจคนต่างเชื้อชาติ

มัทธิว 15:21-28 [21]จากที่นั่นพระเยซูเสด็จเข้าสู่เขตเมืองไทระและเมืองไซดอน [22]มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งจากละแวกนั้นมาร้องทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด! ลูกสาวของข้าพระองค์ถูกผีสิงทรมานเหลือเกิน” [23]**พระเยซูไม่ทรงตอบนางสักคำ** เหล่าสาวกมาทูลพระองค์ว่า “**ไล่นางไปเถิดเพราะนางมาร้องเซ้าซี้เรา**” [24]พระองค์ทรงตอบว่า “**เราถูกส่งมาเพื่อแกะหลงของอิสราเอลเท่านั้น**” [25]หญิงนั้นมาคุกเข่าทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย!” [26]พระองค์ตรัสตอบว่า “**ที่จะเอาอาหารของลูกโยนให้สุนัขก็ไม่ถูกต้อง**” [27]หญิงนั้นทูลว่า “จริงเจ้าข้า แต่สุนัขยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนาย” [28]พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “**หญิงเอ๋ย เจ้ามีความเชื่อยิ่งใหญ่นัก!** ให้เป็นไปตามที่เจ้าขอเถิด” และบุตรสาวของนางก็หายป่วยในขณะนั้นเอง

ในสถานการณ์นี้ พระเยซูในฐานะบทบัญญัติที่ทรงพระชนม์ของพระเจ้า หรือพระวจนะของพระเจ้า ทรงสะท้อนการรังเกียจคนต่างเชื้อชาติของเหล่าสาวกกลับไปให้พวกเขาเห็น เพื่อจะทรงช่วยให้พวกเขามองเห็นความบาปของตน และเพื่อทดสอบความเชื่อของหญิงชาวไซดอนคนนั้นด้วย เพราะเธอเองก็ต้องเอาชนะอคติที่มีอยู่ในใจต่อพระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นคนยิว เราเห็นได้จากกรณีนี้ว่าบทบัญญัติไม่ได้สะท้อนพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าออกมา แต่สะท้อนความคิดที่เป็นบาปของเหล่าสาวกออกมา เพราะพวกเขาเป็นเพียงผู้ฟังบทบัญญัติ ไม่ได้เป็นผู้ทำตาม

ยากอบ 1:22, 23 [22]อย่าเพียงแต่ฟังพระวจนะซึ่งเป็นการหลอกตัวเอง แต่จงปฏิบัติตามพระวจนะนั้น [23]**ผู้ใดที่ฟังพระวจนะแต่ไม่ได้ทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ส่องกระจกมองหน้าตัวเอง**

เราพบตัวอย่างที่คล้ายกันอีกอย่างหนึ่งในคำอุปมาของพระเยซูเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส

ลูกา 16:22-24 [22]“อยู่มาขอทานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ข้างอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีก็ตายเช่นกัน และถูกฝังไว้ [23]เมื่ออยู่ใน**นรก** [ภาษากรีกว่า “แดนมรณา”] ซึ่งทุกข์ทรมานมาก เศรษฐีแหงนมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกล ๆ มีลาซารัสเคียงข้าง [24]จึงร้องบอกว่า ‘ท่านบรรพบุรุษอับราฮัม สงสารข้าพเจ้าด้วยเถิด โปรดส่งลาซารัสมา ให้เขาเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำแตะลิ้นข้าพเจ้าให้เย็นลง **เพราะข้าพเจ้าอยู่ในไฟนี้ทุกข์ทรมานเหลือเกิน**’

คำว่า “นรก” ในข้อ 23 นี้ ภาษากรีกใช้คำว่า “แดนมรณา” ซึ่งเป็นคำเดียวกับที่ปรากฏในวิวรณ์ 20:14 ที่ยกมาข้างต้น ไม่ใช่คำที่หมายถึงนรกอันเป็นที่ลงโทษ แต่หมายถึงสภาพของคนที่ตายไปแล้วเท่านั้น

ในคำอุปมาเรื่องนี้ พระคริสต์ทรงพบกับผู้คนบนพื้นความเชื่อที่พวกเขามีอยู่แล้ว คนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นเชื่อผิด ๆ ว่าคนตายยังมีสติรู้สึกตัวอยู่ในช่วงระหว่างความตายกับการเป็นขึ้นจากตาย ซึ่งเป็นความเชื่อที่พระคัมภีร์ปฏิเสธ

ปัญญาจารย์ 9:5 เพราะอย่างน้อยคนเป็นรู้ว่าเขาจะตาย **แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย** ไม่มีบำเหน็จรางวัลต่อไป ไม่มีแม้แต่ผู้ที่ระลึกถึงเขา

อิสยาห์ 38:18 เพราะหลุมฝังศพไม่สามารถสรรเสริญพระองค์ **ความตายไม่สามารถร้องเพลงสรรเสริญพระองค์** ผู้ที่ลงไปสู่เหวลึกไม่สามารถหวังในความซื่อสัตย์ของพระองค์

เมื่อผู้ฟังยังขาดความเข้าใจเช่นนี้ พระเยซูจึงทรงวางคำอุปมาของพระองค์บนความคิดที่พวกเขามีอยู่ก่อนแล้ว เพื่อปลูกฝังความจริงที่สำคัญลงไป โดยยกกระจกขึ้นส่องให้พวกเขาดู เป้าหมายของกระบวนการนี้ ที่บทบัญญัติสะท้อนความคิดของคนบาปกลับไปให้เขาเอง ก็เพื่อช่วยให้คนบาปมองเห็นสภาพที่แท้จริงของตนโดยไม่มีอะไรปิดบัง เป็นการวินิจฉัยความสัมพันธ์ที่เขามีอยู่จริงกับพระเจ้า เพื่อนำเขาไปสู่การกลับใจ และเพื่อให้เขาสามารถรับพระคุณอันเหลือล้นที่ช่วยเขาให้รอดได้

โรม 5:20 บทบัญญัติถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อที่การล่วงละเมิดจะมีมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปมากขึ้น **พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น**

แต่เมื่อคนบาปปฏิเสธทุกโอกาสที่พระเจ้าประทานให้ จนผูกตัวเองเข้ากับความบาปของตนอย่างแยกกันไม่ออกแล้ว หน้าที่สะท้อนกลับอย่างเดียวกันนี้ของบทบัญญัติก็จะปล่อยให้ความบาปของเขาเองทำลายเขา

สุภาษิต 1:29-31 [29]เพราะพวกเขาได้ชังความรู้ และเลือกที่จะไม่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า [30]เพราะพวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของเรา ไม่ไยดีต่อคำตักเตือนของเรา [31]**พวกเขาจะได้รับผลจากวิถีทางของตัวเอง และเต็มอิ่มกับผลจากแผนร้ายของตน**

6. เมื่อพระพักตร์ของพระเจ้าถูกบดบัง

ที่ไม้กางเขน เราเห็นได้ว่าความบาปคือความตายจริง ๆ พระเจ้าตรัสเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

ปฐมกาล 2:17 แต่เจ้าต้องไม่กินผลจากต้นแห่งการรู้ดีรู้ชั่ว **เพราะถ้าเจ้ากินผลของมันเมื่อใด เจ้าจะตายแน่นอน**

เหตุที่อาดัมกับเอวาไม่ตายลงในทันทีก็เพราะพระคริสต์ทรงเริ่มต้นตายแทนเขาแล้วตั้งแต่วันนั้น ในฐานะ “พระเมษโปดกผู้ถูกประหารตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก” (วิวรณ์ 13:8 คำว่า “พระเมษโปดก” หมายถึงลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชา ซึ่งเป็นภาพของพระคริสต์) ที่จริงแล้วพระคริสต์ทรงทนความตายอย่างที่ทรงรับบนไม้กางเขนเรื่อยมาตลอด ตั้งแต่ความบาปเริ่มเกิดขึ้นในจักรวาล

อิสยาห์ 63:9 พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของพวกเขา และทูตสวรรค์ที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ก็ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงไถ่พวกเขาด้วยความรักและความเมตตา **พระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและอุ้มพวกเขาไว้ ตลอดวันคืนในสมัยก่อน**

อาดัมรับเอาปรัชญาของซาตานเข้ามาไว้ในใจ แล้วสิ่งที่อยู่ในใจนั้นก็แสดงออกมาให้เห็นภายนอก ด้วยการกินผลจากต้นแห่งการรู้ดีรู้ชั่ว ปรัชญาเท็จนี้บอกว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงห่วงใยความสุขความทุกข์ของมนุษย์อย่างแท้จริง

และของประทานที่พระองค์ประทานให้ก็เป็นเพียงเครื่องมือที่ทรงใช้กดทุกคนในอาณาจักรของพระองค์ให้ยอมสยบอยู่ใต้อำนาจเท่านั้น

ปฐมกาล 3:4, 5 [4]งูบอกหญิงนั้นว่า “**เจ้าจะไม่ตายแน่นอน** [5]เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าเมื่อใดที่เจ้ากินผลไม้นั้น เจ้าจะตาสว่างขึ้นและจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ผิดชอบชั่วดี”

เขาทั้งสองจึงเริ่มเชื่อตามไปด้วยว่า สิ่งที่นำไปสู่ความตายนั้นไม่ใช่ความบาป แต่เป็นพระเจ้าเองที่ทรงประหารผู้ละเมิดบทบัญญัติของพระองค์ ความเชื่อนี้เองอธิบายปฏิกิริยาของเขาทั้งสองหลังการล้มลงในบาป

ปฐมกาล 3:8 เย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าพระยาห์เวห์ทรงดำเนินอยู่ในสวน **จึงหลบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ให้พ้นจากพระองค์**

ขอให้สังเกตว่าไม่มีข้อความใดบอกว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อจะทำร้ายเขา เขาหลบซ่อนเอง เพราะภาพของพระเจ้าในความคิดของเขาเปลี่ยนไปแล้ว ความคิดเช่นนี้ฝังลึกอยู่ในใจของลูกหลานอาดัมทุกคน เมื่อเข้าใจตรงนี้ เราก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมมนุษย์ตามธรรมชาติจึงมองความตายของพระเยซูที่ไม้กางเขนว่าเป็นการกระทำโดยตรงของพระเจ้า

อิสยาห์ 53:4 (ฉบับมาตรฐาน) แน่ทีเดียวท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป **กระนั้นพวกเรายังคิดว่าที่ท่านถูกตี คือถูกพระเจ้าทรงโบยตีและข่มใจ**

ผู้ที่ประหารพระเยซูที่ไม้กางเขนไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นความบาป และความบาปนั่นเองที่บดบังพระพักตร์อันเปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระบิดา

มัทธิว 27:46 ราวบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี?” ซึ่งแปลว่า “**พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?**”

ถ้อยคำนี้พระเยซูทรงยกมาจากข้อแรกของสดุดีบทที่ 22 บทเพลงที่พรรณนาประสบการณ์ของพระองค์ที่ไม้กางเขนไว้ล่วงหน้าราวหนึ่งพันปี และในสดุดีบทเดียวกันนี้เอง เราจะพบคำตอบว่าพระบิดาทรงซ่อนพระพักตร์จากพระบุตรจริงหรือไม่

สดุดี 22:24 เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงดูแคลนหรือรังเกียจเดียดฉันท์ ความทุกข์ทรมานของผู้ตกทุกข์ได้ยาก **พระองค์ไม่ได้ทรงซ่อนพระพักตร์จากเขา** แต่ทรงสดับฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเขา

คำตอบคือไม่ พระบิดาทรงอยู่ที่นั่นและทรงร่วมทุกข์กับพระบุตร แต่พระเยซูไม่ทรงรู้สึกเช่นนั้น เพราะความรู้สึกผิดที่มาพร้อมกับความบาปของทั้งโลกห้อมล้อมพระองค์ไว้ในความมืด

2 โครินธ์ 5:21 พระเจ้า [คือพระบิดา] ทรงกระทำพระองค์ [คือพระเยซู] ผู้ปราศจากบาป**ให้เป็นบาป**เพื่อเรา เพื่อในพระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า

1 เปโตร 2:24 พระองค์เองทรงรับแบกบาปของเราทั้งหลายไว้ที่พระกาย บนไม้กางเขนนั้น เพื่อเราจะได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อความชอบธรรม และด้วยบาดแผลของพระองค์พวกท่านได้รับการรักษาให้หาย

ฮีบรู 2:9 (ฉบับมาตรฐาน) แต่เราก็เห็นว่าพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า **พระองค์จึงได้วายพระชนม์เพื่อทุกคน** [ภาษากรีกตรงตัวว่า “ทรงชิมความตายเพื่อทุกคน”]

พระพักตร์ของพระเจ้าดูเหมือนถูกบดบังไปจากพระบุตรที่รักของพระองค์ เพราะในขณะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นผู้แบกความบาปไว้ พระคัมภีร์อธิบายกลไกนี้ไว้ชัดเจน

อิสยาห์ 59:2 แต่ความชั่วช้าของเจ้าต่างหาก ที่ได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของเจ้า **บาปของเจ้าทำให้พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์จากเจ้า** พระองค์จึงไม่สดับฟัง

ขอให้สังเกตว่าประธานของประโยคคือบาป ไม่ใช่พระเจ้า บาปเป็นฝ่ายบังไม่ใช่พระเจ้าเป็นฝ่ายหันหลังให้ พระเจ้าไม่ทรงหยุดรักพระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความรัก และไม่ทรงเปลี่ยนทั้งพระองค์เองและพระอุปนิสัยของพระองค์

ฮีบรู 13:5 จงรักษาชีวิตของท่านให้เป็นอิสระจากการรักเงินทองและจงพอใจในสิ่งที่ตนมี เพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า “**เราจะไม่มีวันทอดทิ้งท่าน เราจะไม่มีวันละทิ้งท่าน**”

สดุดี 100:5 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสนดี และ**ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์** ความซื่อสัตย์ของพระองค์คงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ

พระอุปนิสัยแห่งพระเมตตาของพระบิดาไม่ได้หายไปไหน เพียงแต่ผู้ที่แบกความบาปไว้มองไม่เห็น เพราะหลักการของความบาปบังไว้เสียแล้ว สภาพที่ถูกตัดขาดจากพระเจ้าและถูกปล่อยให้เผชิญผลของความบาปนี้เอง คือพระพิโรธของพระเจ้า ไม่ใช่ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเปลี่ยนไป ไม่ใช่ว่าพระองค์หมดความอดกลั้นแล้วเลิกสำแดงพระเมตตา แต่นี่คือสิ่งที่คนบาปมองเห็น เราเห็นความคิดแบบเดียวกันนี้ในคาอินหลังจากเขาฆ่าน้องชายของตน

ปฐมกาล 4:13 คาอินทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “**โทษทัณฑ์นี้ใหญ่หลวงเกินกว่าข้าพระองค์จะรับได้**” [ฉบับ KJV มีคำแปลอีกแบบหนึ่งที่ริมหน้ากระดาษว่า “ความชั่วของข้าพระองค์ใหญ่หลวงเกินกว่าจะได้รับการอภัย”]

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์พิมพ์คำแปลที่เป็นไปได้อีกทางหนึ่งไว้ที่ริมหน้ากระดาษ ตามธรรมเนียมของผู้แปลสมัยนั้น คำแปลริมหน้านี้แสดงว่าภาษาฮีบรูมีความหมายว่าคาอินคิดว่าความผิดของตนอภัยไม่ได้ ฉบับแปลภาษาอังกฤษเก่าสองฉบับก็อ่านไปในทางเดียวกัน คือฉบับดูเอ-แร็งส์

(พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษของคาทอลิก ฉบับปรับปรุงปี 1899) และฉบับไวคลิฟ (พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษเล่มแรก แปลในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1380)

ปฐมกาล 4:13 (ฉบับดูเอ-แร็งส์) คาอินทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "**ความชั่วของข้าพระองค์ใหญ่หลวงเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะสมควรได้รับการอภัย**"

ปฐมกาล 4:13 (ฉบับไวคลิฟ) คาอินทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "**ความชั่วร้ายของข้าพระองค์มากเกินกว่าที่ข้าพระองค์สมควรได้รับการยกโทษ**"

อาดัม คลาร์ก (Adam Clarke นักอธิบายพระคัมภีร์ชาวอังกฤษ) เขียนอธิบายปฐมกาล 4:13 ไว้ว่า

ความต่างตรงนี้สำคัญ ถ้าคาอินพูดว่าโทษของตนหนักเกินจะรับไหว เขากำลังบ่นเรื่องการลงโทษ แต่ถ้าเขาพูดว่าความผิดของตนใหญ่เกินกว่าจะได้รับการอภัย เขากำลังตัดสินพระเจ้าว่าไม่ยอมยกโทษให้ ทั้งที่พระเจ้าไม่เคยตรัสเช่นนั้นเลย นี่คือวิธีคิดของความบาป และด้วยกลลวงแบบนี้เองที่ความบาปฆ่ามนุษย์ โดยใช้บทบัญญัติของพระเจ้าเป็นเครื่องมือ

โรม 7:9-11 [9]ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำเนินชีวิตโดยไม่มีบทบัญญัติ แต่พอมีพระบัญญัติ บาปก็มีชีวิตขึ้นมาและข้าพเจ้าก็ตาย [10]ข้าพเจ้าพบว่า**พระบัญญัตินั้นเองที่มุ่งหมายให้นำชีวิตมา แท้จริงกลับนำความตายมา** [11]เพราะ**บาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติมาล่อลวงข้าพเจ้า และบาปทำให้ข้าพเจ้าตายโดยทางพระบัญญัตินั้น**

สดุดี 94:20 (ฉบับมาตรฐาน) ผู้ปกครองที่โหดร้ายจะเป็นพันธมิตรกับพระองค์ได้หรือ? **คือผู้ที่ใช้กฎเกณฑ์สร้างความทุกข์ร้อน**

ความหนักของความบาปทั้งหมด พร้อมกับความคิดและความเข้าใจที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงที่มาด้วยกัน กดทับลงบนพระเยซูจนบดขยี้จิตวิญญาณของพระองค์ และบดบังพระพักตร์ของพระบิดาที่รักของพระองค์

สดุดี 22:2, 6-8, 14-16, 18 [2]ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลตลอดวัน แต่พระองค์ไม่ทรงตอบ ยามค่ำคืนข้าพระองค์ก็ไม่หยุดวิงวอน ... [6]แต่ข้าพระองค์เป็นตัวหนอน ไม่ใช่คน ผู้คนก็ประณามประชาชนก็ดูแคลน [7]คนทั้งปวงที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน พวกเขาส่ายหน้าและพูดเหยียดหยามใส่ข้าพระองค์ว่า [8]“เขาวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าช่วยเขาสิ ในเมื่อพระองค์ปีติยินดีในตัวเขา ก็ให้พระองค์ช่วยกู้เขาสิ” ... [14]พละกำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปดั่งสายน้ำ กระดูกทุกซี่ของข้าพระองค์หลุดจากข้อต่อ ใจของข้าพระองค์อ่อนล้าดั่งขี้ผึ้ง หลอมละลายภายในข้าพระองค์ [15]กำลังของข้าพระองค์แห้งผากไปดั่งดินเผา ลิ้นของข้าพระองค์เกาะติดเพดานปาก พระองค์ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์นอนเกลือกธุลีแห่งความตาย [16]เหล่าสุนัขรายล้อมข้าพระองค์ กลุ่มคนชั่วรุมล้อมข้าพระองค์ พวกเขาทิ่มแทงมือและเท้าของข้าพระองค์ ... [18]พวกเขาเอาเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์มาแบ่งกัน และเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาจับสลาก

รายละเอียดในบทเพลงนี้เกิดขึ้นจริงทุกข้อในวันที่พระเยซูถูกตรึง คำเยาะเย้ยของฝูงชนตรงกับมัทธิว 27:43 การถูกถอดเสื้อและถูกล้อเลียนตรงกับมัทธิว 27:28-31 ลิ้นที่แห้งติดเพดานปากตรงกับคำว่า “เรากระหายน้ำ” ในยอห์น 19:28 และการจับสลากแบ่งเสื้อผ้าตรงกับมัทธิว 27:35

จนถึงเวลานั้นเองจึงเห็นได้ชัดว่าผลของความบาปคือ “เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17) ก่อนหน้าพระเยซูไม่เคยมีมนุษย์คนใดตกลงไปในความมืดสนิทของความตายครั้งสุดท้ายที่ความบาปก่อขึ้น และตั้งแต่พระองค์สิ้นพระชนม์มาก็ยังไม่มีใครอีกเลย ส่วนคนที่ปฏิเสธเครื่องบูชาของพระองค์จะเข้าใจความรู้สึกนั้นเมื่อสิ้นยุคพันปี ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สอง

ไม่มีใครเคยตายอย่างที่พระเยซูทรงตาย ด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์จึงเรียกพระองค์ว่า “คนแรกที่เป็นขึ้นมาจากตาย” และ “บุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย” ทั้งที่ถ้านับตามลำดับเวลาแล้ว พระองค์ไม่ใช่คนแรกที่ฟื้นขึ้นจากหลุมศพ

วิวรณ์ 1:5 และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ **เป็นคนแรกที่เป็นขึ้นมาจากตาย** และเป็นผู้ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายของโลก

โคโลสี 1:18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร ทรงเป็นจุดเริ่มต้น **เป็นบุตรหัวปีที่เป็นขึ้นจากตาย** เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่าความตายที่มนุษย์ทุกคนตลอดประวัติศาสตร์ต้องเผชิญนั้น พระเจ้าไม่ทรงนับว่าเป็นความตายที่เด็ดขาด แต่เป็นเพียงการหลับที่ไม่รู้สึกตัว

ดาเนียล 12:2 (ฉบับมาตรฐาน) และคนเป็นอันมากในพวกที่**หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลก**จะตื่นขึ้น **บ้าง**ก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ **บ้าง**ก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์

แม้แต่คนอธรรมก็ยังถูกพูดถึงว่ากำลังหลับอยู่ เพราะนี่ไม่ใช่ความตายขั้นสุดท้าย ส่วนพระดำรัสของพระเยซูเกี่ยวกับคนชอบธรรมที่หลับอยู่นั้นหนักแน่นยิ่งกว่านั้นอีก

มัทธิว 22:31, 32 [31]ส่วนที่เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายนั้น พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือที่พระเจ้าตรัสแก่ท่านว่า [32]‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’? **พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น**

ยอห์น 11:25, 26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราคือผู้ที่ทำให้คนเป็นขึ้นจากตายและให้ชีวิตแก่เขา ผู้ที่เชื่อในเราจะมีชีวิตอยู่แม้ว่าเขาตายไป และ**ไม่ว่าใครที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่ตายเลย** เจ้าเชื่ออย่างนี้หรือไม่?”

เมื่อพระพักตร์ของพระเจ้าถูกบดบัง สิ่งที่บังไว้คือความบาปเสมอ ไม่ใช่พระเจ้าเป็นฝ่ายถอยห่าง ในบทต่อไปเราจะดูว่าหลักการเดียวกันนี้ทำงานอย่างไรในการพิพากษา

7. การพิพากษา

พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักของเราประทานพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ให้ทนความตายชนิดที่เกิดจากความบาปของเรา ความตายที่พระบุตรจะไม่มีวันเป็นขึ้นมาอีกเลย หากพระองค์ทรงทำบาปแม้เพียงครั้งเดียว พระเจ้าทรงทำเช่นนี้เพื่อเราจะได้รับสิ่งที่พระบุตรของพระองค์สมควรได้รับ นั่นคือการมีชีวิตอยู่ตลอดไป แต่เพราะพระเจ้าไม่ทรงบังคับใครให้รับความตายที่พระบุตรทรงรับแทนเขา จึงยังมีความตายครั้งที่สอง

วิวรณ์ 20:11-15 [11]แล้วข้าพเจ้าเห็น**พระที่นั่งใหญ่สีขาวพร้อมทั้งผู้ที่ประทับบนพระที่นั่งนั้น** เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ แผ่นดินโลกและท้องฟ้าก็หายไป ไม่มีที่สำหรับทั้งสองสิ่งนี้แล้ว [12]และ**ข้าพเจ้าเห็นบรรดาผู้ตาย**ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง หนังสือเล่มต่าง ๆ เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และ**ผู้ที่ตายแล้ว**ทั้งหมดก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนตามที่บันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น [13]ทะเลคืน**คนตาย**ที่อยู่ในทะเล ความตายและแดนมรณาก็คืนคนตายที่อยู่ในนั้นและ**แต่ละคนถูกพิพากษาตามการกระทำของตน** [14]**แล้วความตายและแดนมรณาก็ถูกโยนลงในบึงไฟ บึงไฟนี่แหละคือความตายครั้งที่สอง** [15]ถ้าผู้ใดไม่ได้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตผู้นั้นต้องถูกทิ้งลงในบึงไฟ

ข้อความตอนนี้อยู่ถัดจากคำบรรยายเรื่องไฟที่เผาผลาญคนชั่ว ซึ่งเป็นหัวข้อที่เรากำลังศึกษากันอยู่ ข้อความตอนนี้ทำหน้าที่เหมือนคำอธิบายข้อก่อนหน้า

เพราะเล่าเหตุการณ์เดียวกันนั้นซ้ำอีกครั้งด้วยถ้อยคำอีกแบบหนึ่ง และแสดงให้เห็นว่าการพิพากษาเกิดขึ้นจากการที่พระอุปนิสัยของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งใหญ่สีขาวปรากฏออกมา

อีกอย่างหนึ่งที่ควรสังเกตคือ คนที่มารับการพิพากษานั้นถูกเรียกว่า “ผู้ตาย” ทั้งที่พวกเขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพวกเขา “ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลาย”

เอเฟซัส 2:1, 2, 5 [1]ส่วนท่านทั้งหลาย**ได้ตายแล้วในการล่วงละเมิดและในบาปทั้งหลาย** [2]ซึ่งท่านเคยทำเมื่อดำเนินชีวิตตามวิถีของโลกนี้ และวิถีของเจ้าแห่งย่านฟ้าอากาศ [คือซาตาน] ซึ่งเป็นวิญญาณที่บัดนี้ทำการอยู่ในบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ... [5]จึงทรงให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์**แม้เมื่อเราได้ตายแล้วในบาป** คือท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ

ฉะนั้นการพิพากษาที่พวกเขาได้รับ จึงเป็นเพียงการเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาในฝ่ายจิตวิญญาณไปแล้วให้ปรากฏออกมาเท่านั้น

ขอให้สังเกตอีกข้อหนึ่งว่า ความตายและแดนมรณาก็ถูกโยนลงในบึงไฟด้วย นั่นหมายความว่าการพิพากษาครั้งนี้พระเจ้าไม่ได้ทรงลงมือประหารด้วยพระองค์เอง (พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาแน่นอน พระองค์ประทับอยู่บนพระที่นั่งนั้น แต่ไม่ได้ทรงเป็นผู้ลงมือ) เพราะถ้าพระองค์ทรงลงมือเอง ความตายก็จะกลายเป็นสิ่งที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ในพระองค์ แทนที่จะถูกโยนลงในบึงไฟ

ในที่สุดแล้ว การพิพากษาที่ตกกับคนเหล่านี้เป็นผลจากการที่เขาปฏิเสธไม่ยอมรับความตายที่พระคริสต์ทรงรับแทนเขา นั่นแปลว่าความตายของพระคริสต์ที่ไม้กางเขนกับความตายของคนเหล่านี้คล้ายกันมาก เพราะเขาตายด้วยความบาปของตนที่เผาผลาญเขาเอง

เลวีนิติ 4:21 แล้วเขาจะนำวัวผู้ตัวนี้**ออกไปเผานอกค่าย**เหมือนกับที่เผาวัวตัวแรกนั้น นี่**เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป**สำหรับชุมชนทั้งหมด

ฮีบรู 13:11, 12 [11]มหาปุโรหิตนำเลือดของสัตว์ต่าง ๆ เข้าไปในอภิสุทธิสถานเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แต่ร่างของสัตว์เหล่านั้น**ถูกนำไปเผานอกค่ายพัก** [12]พระเยซูก็เช่นกัน พระองค์**ทรงทนทุกข์นอกประตูเมือง**เพื่อชำระเหล่าประชากรให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

คำว่า “นอกค่าย” หมายถึงสถานที่ซึ่งผู้แบกรับความบาปมองไม่เห็นพระพักตร์อันเปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระบิดาของเรา

เลวีนิติ 13:46 ตราบใดที่เขายัง**เป็นโรคติดต่อ เขาก็เป็นมลทิน** และเขาต้อง**อยู่ตามลำพังนอกค่าย**

เลวีนิติ 24:14 “**จงนำตัวคนที่หมิ่นประมาทนั้นออกไปนอกค่ายพัก** และให้ทุกคนที่ได้ยินเขากล่าวหมิ่นประมาทวางมือบนศีรษะของเขา จากนั้นชุมนุมประชากรทั้งหมดจงเอาหินขว้างเขา

พระเยซูตรัสถึงสถานที่นี้ไว้อย่างนี้

มัทธิว 18:34, 35 [34]กษัตริย์กริ้วนักจึง**ทรงมอบตัวเขาให้พัศดีไปทรมาน**จนกว่าจะใช้หนี้ครบ [35]“**เช่นนี้แหละพระบิดาของเราในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านแต่ละคนเช่นนั้น** หากท่านไม่ยกโทษให้พี่น้องจากใจของท่าน”

ข้อ 35 อาจฟังดูขัดกับทุกอย่างที่เราพูดกันมาตั้งแต่บทแรก แต่ขอให้อ่านคำอุปมานี้ตามถ้อยคำของมันเอง ในเรื่องนี้กษัตริย์ไม่ได้ทรงลงมือทรมานใครเลย ผู้ที่ลงมือคือพัศดี ส่วนสิ่งที่กษัตริย์ทรงทำคือทรงตัดสินชายคนนั้นด้วยมาตรฐานที่เขาเลือกเอง เมื่อเขาไม่ยอมยกหนี้ให้เพื่อน เท่ากับเขายืนยันว่าหนี้เป็นสิ่งที่ต้องใช้คืนให้ครบ กษัตริย์จึงทรงให้เป็นไปตามนั้น เราพร้อมจะยกหนี้ให้เจ้าอยู่แล้ว แต่ในเมื่อเจ้าถือว่าหนี้ต้องใช้คืน เจ้าก็ต้องใช้คืนเช่นกัน นี่คือกระจกบานเดียวกับที่เราเห็นมาแล้วในบทที่ 5 และบทที่ 6 คือบทบัญญัติสะท้อนสิ่งที่อยู่ในใจของคนบาปกลับไปหาเขาเอง

มัทธิว 13:42 แล้ว**โยนลงในเตาไฟลุกโชน**ที่ซึ่งจะมี**การร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน**

มัทธิว 22:13 “แล้ว**กษัตริย์จึงสั่งมหาดเล็กว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าเขาและโยนออกไปยังที่มืดภายนอก**ที่ซึ่งจะมี**การร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน**’

ความมืดฝ่ายจิตวิญญาณคือสภาพที่คนบาปกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับปรัชญาของความบาปมากเสียจนมองไม่เห็นและรับไม่ได้อีกต่อไป ซึ่งความสว่างที่ออกมาจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า ขอให้สังเกตว่าทุกครั้งที่พระเยซูตรัสถึงสถานที่หรือสภาพเช่นนี้ การลงโทษผ่านมือของผู้อื่นเสมอ ไม่ว่าจะ

เป็น “พัศดี” หรือ “มหาดเล็ก” เป็นผู้ที่ “มัดเขา” และ “โยนเขา” ออกไป นี่ยืนยันความคิดที่ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ลงมือประหารตามคำพิพากษาด้วยพระองค์เอง สิ่งที่ลงมือคือความบาปของคนเหล่านั้นเอง ต่อหน้าการทรงสถิตอันเปี่ยมด้วยเกียรติสิริและความรักของพระองค์

สดุดี 34:21 ความชั่วจะประหัตประหารคนอธรรม ศัตรูของคนชอบธรรมจะถูกลงโทษ

สุภาษิต 11:5, 6 [5]ความชอบธรรมของคนดีไร้ที่ติรักษาทางของเขาให้ตรง ส่วน**คนชั่วจะล้มลงโดยความชั่วร้ายของตน** [6]ความชอบธรรมของคนเที่ยงตรงช่วยกอบกู้เขา ส่วน**คนไม่ซื่อสัตย์ติดกับเพราะความปรารถนาชั่วของตน**

สดุดี 9:15, 16 [15]ประชาชาติทั้งหลาย**ได้ตกลงไปในหลุมที่พวกเขาขุดไว้** เท้าของพวกเขาติดกับดักที่พวกเขาเองซ่อนไว้ [16]องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นที่รู้จักในด้านความยุติธรรมของพระองค์ **คนชั่วติดกับด้วยน้ำมือของตนเอง**

กาลาเทีย 6:7, 8 [7]อย่าหลงเลย ท่านไม่อาจหลอกลวงพระเจ้า **ใครหว่านอะไรย่อมเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น** [8]**ผู้ที่หว่านเพื่อวิสัยบาปของเขาจะเก็บเกี่ยวความพินาศจากวิสัยนั้น** ส่วนผู้ที่หว่านเพื่อพระวิญญาณจะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ

เมื่อมองในความสว่างของไม้กางเขน เราจะเข้าใจได้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าต่างจากที่คนจำนวนมากคิดกันอยู่มาก

อิสยาห์ 55:8 “**เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งวิถีทางของเจ้าไม่เป็นวิถีทางของเรา**” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

ยากอบ 1:20 เพราะ**ความโกรธของมนุษย์ไม่ได้ก่อให้เกิดชีวิตอันชอบธรรมที่พระเจ้าทรงประสงค์**

พระคัมภีร์ให้คำจำกัดความอย่างหนึ่งของความกริ้วของพระเจ้าไว้ตรงนี้

มาระโก 3:4, 5 [4]แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ทำดีหรือทำชั่ว ช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต อย่างไหนที่ถูกต้องตามบทบัญญัติในวันสะบาโต?” แต่เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ [5]พระองค์ทอดพระเนตรพวกเขาโดยรอบ**ด้วยพระพิโรธ ทรงเศร้าพระทัยนักที่พวกเขาใจแข็งกระด้าง** พระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกมา” เขาก็ทำตามและมือของเขาก็กลับเป็นปกติทุกอย่าง

ความกริ้วของพระเยซูเกิดจากความเศร้าพระทัยที่ใจของมนุษย์แข็งกระด้าง ไม่ใช่ความโกรธชนิดที่ทำให้พระองค์ทำลายผู้คน เพราะการทำเช่นนั้นจะเป็นการละเมิดพระบัญญัติข้อที่หกและขัดกับพระอุปนิสัยของพระองค์เอง ความกริ้วของพระองค์คือความโศกเศร้าที่เกิดจากการเห็นลูก ๆ ของพระองค์ยอมให้ความบาปแยกเขาออกจากพระองค์ และตัดเขาออกจากพระพรของพระองค์ จนในที่สุดก็นำไปสู่ความตาย เพราะเขาตัดตัวเองขาดจากบ่อเกิดของชีวิต ขอให้สังเกตว่าสิ่งที่พระเยซูทรงทำต่อจากนั้นทันทีไม่ใช่การฆ่า แต่เป็นการรักษาชายมือลีบด้วยพระเมตตา

แล้วความล้ำลึกของไม้กางเขนเปิดเผยอะไรแก่เราบ้างเกี่ยวกับวิธีที่คนชั่วจะตายหลังยุคพันปี? สิ่งที่ฆ่าพระคริสต์ไม่ใช่ความเจ็บปวดทางร่างกายจากตะปูและการโบยตี ความทุกข์ในจิตวิญญาณของพระองค์ที่เกิดจากความรู้สึกผิดของคนทั้งโลกนั้นหนักหนากว่าความเจ็บปวดทางกายมากนัก

อิสยาห์ 53:4, 6, 7 [4]แน่ทีเดียว **เขารับความอ่อนแอทั้งหลายของเรา และแบกรับความทุกข์โศกของเราไป** ถึงกระนั้นเรากลับถือว่าเขาถูกพระเจ้าตี คือถูกพระองค์โบยตีและทรมาน ... [6]เราทุกคนหลงเตลิดไปเหมือนแกะ แต่ละคนหันไปตามทางของตน และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวาง**ความชั่วช้าของเราทุกคน**ไว้บนตัวเขา [7]**เขาถูกกดขี่ข่มเหงและทนทุกข์ทรมาน** แต่ก็ไม่เคยปริปากเลย เขาถูกนำตัวไปเหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เงียบอยู่ต่อหน้าคนตัดขน เขาก็ไม่ได้ปริปากเช่นกัน

มัทธิว 26:37, 38 [37]พระองค์ [คือพระเยซู] ทรงพาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองคนของเศเบดีไปกับพระองค์ด้วย พระองค์ทรงโศกเศร้าและเป็นทุกข์ยิ่งนัก [38]จึงตรัสกับพวกเขาว่า “**จิตวิญญาณของเราท่วมท้นด้วยความทุกข์โศกแทบจะตาย** จงเฝ้าระวังอยู่กับเราที่นี่”

ความตายของคนชั่วจะคล้ายกันอย่างยิ่ง

โฮเชยา 7:6 จิตใจของพวกเขาเหมือนเตาอบ พวกเขาใช้เล่ห์เพทุบายเข้าหากษัตริย์ อารมณ์ของเขาคุกรุ่นอยู่ตลอดคืน และ**ตอนเช้าก็ร้อนแรงเหมือนไฟลุกจ้า**

ลูกา 21:25, 26 [25]“จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย ในโลกนี้ประชาชาติต่าง ๆ จะตกอยู่ในความทุกข์ทรมานและความฉงนสนเท่ห์ที่เกิดเสียงกึกก้องและเกิดความปั่นป่วนในท้องทะเล [26] **ผู้คนจะสลบไสลเพราะความสยองขวัญและหวาดหวั่น**เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลก เพราะสิ่งต่าง ๆ ในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

เรารู้ด้วยว่าความทุกข์ทรมานทางกายของพระคริสต์มาจากการยุยงของซาตาน ไม่ใช่จากพระเจ้า เพราะซาตานนั่นเองที่เข้าไปในใจของยูดาสให้ทรยศพระคริสต์ (ลูกา 22:3, 4 และยอห์น 13:21-27) และพระคัมภีร์เรียกซาตานว่าผู้กุมอำนาจแห่งความตาย เพราะมันเป็นต้นกำเนิดของความตายนั้นเอง

ฮีบรู 2:14 ในเมื่อบุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อ พระองค์จึงทรงร่วมในความเป็นมนุษย์ของพวกเขา เพื่อว่าโดยการสิ้นพระชนม์พระองค์จะได้ทรงทำลาย**ผู้กุมอำนาจแห่งความตายคือมาร**

ข้อแตกต่างเพียงข้อเดียวระหว่างความตายของพระคริสต์กับความตายของคนชั่ว ก็คือพระคริสต์ทรงยึดพระเมตตาของพระบิดาไว้ด้วยความเชื่อได้จนถึงที่สุด โดยทรงเชื่อสดุดี 16:10, 11 ความบาปจึงแยกพระองค์ออกจากพระบิดาไม่ได้

กิจการ 2:27, 28 [27]เพราะ**พระองค์จะไม่ทรงทิ้งข้าพระองค์ไว้กับหลุมฝังศพ** ทั้งจะไม่ทรงปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เน่าเปื่อย [28]พระองค์ได้

ทรงสำแดงหนทางแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีต่อหน้าพระองค์’

ความเชื่อในพระเมตตาของพระเจ้าเช่นนี้เอง คือสิ่งที่พระเยซูทรงเสนอให้แก่เรา ความเชื่อที่ยึดไว้ได้แม้ในเวลาที่ความบาปทั้งหมดของเรากดทับอยู่บนตัวเรา และเราอยู่ในความมืด ตรงจุดนี้เองที่พระเยซูทรงมีชัยเหนือความแข็งกระด้างของใจมนุษย์ ส่วนคนบาปนั้นตรงกันข้าม เขาเชื่อว่าการแยกขาดนั้นสมบูรณ์แล้ว และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทิ้งเขาไว้ในหลุมฝังศพจริง ๆ

8. แบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ของไฟ

ในบทที่แล้วเราเห็นว่าสิ่งที่ประหารพระคริสต์ที่ไม้กางเขนไม่ใช่ตะปูและการโบยตี แต่เป็นความรู้สึกผิดของคนทั้งโลกที่กดทับจิตวิญญาณของพระองค์ บทนี้จะดูว่าเหตุใดความตายของคนชั่วจึงเป็นแบบเดียวกัน โดยเริ่มจากแบบแผนที่พระเจ้าทรงใช้ในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ คือแบบแผนของบ่อเกิดและช่องทาง

1 โครินธ์ 8:6 แต่สำหรับพวกเรามีพระเจ้าองค์เดียว คือ**พระบิดาผู้ทรงเป็นที่มาของสิ่งสารพัด** เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ **สิ่งสารพัดเป็นมาโดยทางพระองค์** และเรามีชีวิตอยู่โดยทางพระองค์

ขอให้สังเกตคำสองคำ พระบิดาทรงเป็น “ที่มา” ส่วนพระบุตรทรงเป็นผู้ที่สิ่งสารพัดเป็นมา “โดยทาง” พระองค์ นี่คือแบบแผนที่พระคัมภีร์ใช้อย่างสม่ำเสมอ พระบิดาทรงเป็นบ่อเกิด พระบุตรทรงเป็นช่องทาง สิ่งที่ออกมาทางช่องทางนั้นเป็นสิ่งเดียวกับที่อยู่ในบ่อเกิด ไม่ใช่คนละอย่าง

ฮีบรู 1:1-3 [1]ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะหลายครั้งหลายคราด้วยวิธีการต่าง ๆ [2]แต่ในวาระสุดท้ายนี้**พระองค์ได้ตรัสกับเราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์** ผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่งและได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตรนี้ [3]พระบุตรคือ**รัศมีเจิดจ้าแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า ทรงเป็นเหมือนพระเจ้าทุกประการ** และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธานุ

ภาพของพระองค์ ด้วยเหตุนี้หลังจากที่ได้ทรงชำระบาปแล้ว พระองค์จึงได้ประทับลงที่เบื้องขวาขององค์ผู้ทรงบารมีในสวรรค์

พระเจ้าผู้ที่ตาของเรามองไม่เห็น ทรงสำแดงพระองค์เองออกมาทางพระบุตรพระคริสต์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าจึงทรงสำแดงและยกย่องเกียรติสิริของพระบิดา เมื่อเข้าใจแบบแผนนี้แล้ว เราจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความทุกข์ทางกายของพระคริสต์ที่มองเห็นได้ กับความทุกข์ในจิตวิญญาณของพระองค์ที่มองไม่เห็นได้ดีขึ้น

บ่อเกิดของความทุกข์ของพระคริสต์คือความบาป ไม่ใช่การทารุณทางร่างกาย พระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความรู้สึกผิดของความบาปที่บดขยี้จิตวิญญาณของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยการถูกตรึงที่ไม้กางเขน ด้วยเหตุนี้ปีลาตจึงประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์เร็วเช่นนั้น เพราะถ้าว่าตามเหตุทางร่างกายแล้วควรใช้เวลานานกว่านี้มาก (มาระโก 15:44) ผู้ร้ายสองคนที่ถูกตรึงอยู่ข้าง ๆ พระองค์ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว และต้องถูกทุบขาให้หักเพื่อให้ตายเร็วขึ้น (ยอห์น 19:31-33) ความทุกข์ทางกายเป็นเพียงการแสดงออกภายนอกของความปวดร้าวในจิตวิญญาณของพระองค์เท่านั้น

สำหรับผู้ที่ตายในความตายครั้งที่สองก็เช่นกัน บ่อเกิดของความทุกข์อยู่ในจิตวิญญาณ คือการที่ความบาปของเขาถูกเผาผลาญต่อพระพักตร์พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักและพระบุตรของพระองค์ ความทุกข์ฝ่ายจิตวิญญาณมา

ทางความรู้สึกผิด ส่วนความทุกข์ทางกายเป็นการสำแดงความเกรี้ยวกราดของซาตาน

เราเห็นแบบแผนเดียวกันนี้ในเครื่องบูชาของพันธสัญญาเดิม คนบาปเป็นผู้ฆ่าสัตว์ด้วยมือของตนเอง แล้วสัตว์นั้นจึงถูกเผาด้วยไฟที่แท่นบูชา ภาพนี้แสดงว่าบ่อเกิดของความทุกข์และความตายไม่ใช่ไฟที่เผาเครื่องบูชา แต่เป็นความรู้สึกผิดในบาป โดยการสารภาพบาปบนเครื่องบูชาที่ไร้ความผิดแล้วลงมือฆ่าด้วยมือตนเอง คนบาปควรตระหนักว่าความบาปของเขาเองคือสิ่งที่ประหารพระคริสต์

พระเจ้าตรัสกับเอลียาห์อย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ในไฟ

1 พงศ์กษัตริย์ 19:11, 12 [11]พระองค์ตรัสว่า “จงออกไปยืนต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าบนภูเขา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะเสด็จผ่าน” แล้วมีลมพายุกล้าพัดปะทะภูเขาอย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นเสี่ยง ๆ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในลมนั้น หลังพายุก็เกิดแผ่นดินไหว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในแผ่นดินไหวนั้น [12]และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก **แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในไฟนั้น** หลังจากไฟมีเสียงกระซิบอันอ่อนโยน

กระนั้นเมื่อคนอิสราเอลมาถึงภูเขาซีนาย สิ่งที่เขามองเห็นกลับเป็นไฟ

อพยพ 24:17 ชนอิสราเอลเห็น พระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนยอดเขา **แลดูเหมือนไฟลุกจ้า**

ขอให้สังเกตว่าข้อนี้ไม่ได้บอกว่าเกียรติสิริของพระเจ้าเป็นไฟ แต่บอกว่าในสายตาของคนอิสราเอล เกียรติสิรินั้นแลดูเหมือนไฟ ภาพที่ผิดพลาดเกี่ยวกับพระเจ้านี้เองที่หลอกลวงพวกเขา ทำให้ความกลัวเข้าครอบงำใจ และในที่สุดก็ประหารพวกเขาในถิ่นกันดาร (กันดารวิถี 14:20-29) ฉะนั้นไฟที่เผาผลาญจึงเป็นการตอบสนองต่อภาพการพิพากษาที่คนบาปมองเห็นเอง พระเจ้าไม่ได้สถิตอยู่ในไฟ แต่การทรงสถิตของพระองค์ทำให้ความเกรี้ยวกราดที่อยู่ในตัวคนบาปปรากฏออกมาเป็นไฟ ความบาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติแล้วประหารคนบาป (ดูโรม 7:9-11 “บาปก็มีชีวิตขึ้นมาและข้าพเจ้าก็ตาย” ที่ยกมาแล้วในบทที่ 6)

ที่ไม้กางเขน พระคริสต์สิ้นพระชนม์ด้วยดาบแห่งพระวจนะ ซึ่งสะท้อนความรู้สึกผิดของความบาปของทั้งโลกที่พระองค์ทรงแบกไว้ ข้อต่อไปนี้ใช้คำว่า “พระดำรัส” ซึ่งเป็นคำเดียวกับ “พระวจนะ” ตามที่อธิบายไว้แล้วในบทที่ 2

ฮีบรู 4:12 เพราะว่า**พระดำรัสของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงอานุภาพ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ แทงทะลุแม้กระทั่งจิตและวิญญาณ** ข้อต่อและไขกระดูก **วินิจฉัยความคิดและท่าทีในใจ**

พระเยซูตรัสไว้ว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวนั้นเองจะตัดสินลงโทษเขาในวันสุดท้ายนั้น” (ยอห์น 12:48 ที่ยกมาแล้วในบทที่ 4) ในทำนองเดียวกัน คนชั่วหลังยุคพันปีจะพินาศไปด้วยความทุกข์ในจิตวิญญาณ เมื่อเขาตระหนักถึงสภาพที่แท้จริงของความบาปของตนอย่างเต็มที่ ต่อพระพักตร์แห่งพระ

อุปนิสัยอันงดงามของพระเจ้า ส่วนไฟที่เผาผลาญร่างกายของเขาเป็นเพียงการแสดงออกภายนอกของสิ่งที่เกิดขึ้นข้างในเท่านั้น นี่คือแบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ที่เรากำลังพูดถึง บ่อเกิดโดยตรงของไฟนั้นไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นปฏิกิริยาของความรู้สึกผิดต่อพระอุปนิสัยแห่งความรักของพระองค์

แล้วเหตุใดพระคัมภีร์จึงบรรยายการพิพากษาคนชั่วด้วยถ้อยคำที่เปิดช่องให้มนุษย์ฝ่ายเนื้อหนังมองพระเจ้าเป็นฆาตกรได้? ก็เพื่อจะเปิดโปงจินตนาการที่เป็นบาปซึ่งเรามีต่อพระบิดาของเราออกมาให้เห็น และเพื่อนำเราไปสู่การกลับใจ พระคัมภีร์ยกกระจกขึ้นส่องให้เราเห็นภาพของพระเจ้าที่เราสร้างขึ้นเอง

เมื่อสิ้นพันปี พระคริสต์จะเสด็จลงมาด้วยความยิ่งใหญ่น่าครั่นคร้าม เพื่อเรียกคนชั่วที่ตายแล้วออกมาจากหลุมศพ (วิวรณ์ 20:5) สู่ “การเป็นขึ้นมารับโทษ” (ยอห์น 5:29) พวกเขาลงไปในหลุมศพด้วยใจที่เป็นศัตรูกับพระคริสต์อย่างไร ก็ออกมาด้วยใจอย่างเดียวกันและด้วยวิญญาณแห่งการกบฏอย่างเดียวกัน

มัทธิว 16:27 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วย**พระเกียรติสิริของพระบิดา** พร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะปูนบำเหน็จแก่แต่ละคนตามการกระทำของเขา

ในตอนแรกคนชั่วเห็นเพียงการสำแดงภายนอกของเกียรติสิรินั้น และเพียงเท่านั้นก็ทำให้เขายอมรับความชอบธรรมของพระเจ้า เหมือนที่คนอิสราเอล

ยอมรับเกียรติสิริของพระเจ้าที่ภูเขาซีนาย เกียรติสิรินี้บีบให้ถ้อยคำที่เขาไม่มีวันพูดในสถานการณ์อื่นหลุดออกจากปากของเขา

โรม 14:11 ตามที่มีเขียนไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด **ทุกคนจะคุกเข่ากราบลงต่อหน้าเรา ทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า**’ ”

แต่นี่ไม่ใช่การกลับใจ พระเมตตาหยุดวิงวอนแทนพวกเขาแล้ว ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงยกโทษให้ไม่ได้หรือไม่ทรงเต็มพระทัยจะยกโทษ แต่เพราะพวกเขาเลือกความบาปแทนพระเจ้าเรื่อยมาจนกระทั่งไม่สามารถกลับใจอย่างแท้จริงได้อีกแล้ว ถ้าให้โอกาสกลับใจแก่เขาอีกครั้งหนึ่ง เขาก็จะใช้โอกาสนั้นไปอย่างเดียวกับครั้งแรก คือหลบเลี่ยงบทบัญญัติของพระเจ้าพร้อมทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินของบทบัญญัตินั้น และปลุกปั่นการกบฏต่อพระองค์

ในวิวรณ์ 20:7-9 ซาตานชักชวนคนชั่วให้เข้าโจมตีนครทองคำ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งเป็นที่อยู่ของผู้ที่ได้รับการไถ่ และปลุกใจพวกเขาด้วยความเกลียดชังที่มันมีต่อพระคริสต์ กองทัพนับไม่ถ้วนนั้นเตรียมตัวเข้ายึดนคร ทั้งที่ประตูเมืองเปิดอยู่ก็ไม่สนใจ พฤติกรรมของพวกเขาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขาจะไม่กลับใจเลย

ชีวิตที่กบฏเช่นนี้เองที่ทำให้ซาตานและทุกคนที่เข้าร่วมกับมันอยู่ห่างจากพระเจ้าและพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์มากเสียจน การทรงสถิตของพระองค์เองกลายเป็นไฟที่เผาผลาญสำหรับพวกเขา ดังที่เปาโลยกเฉลยธรรมบัญญัติ 4:24 มาเขียนไว้ว่า

ฮีบรู 12:29 เพราะว่า “**พระเจ้าทรงเป็นไฟอันเผาผลาญ**”

สิ่งที่ทำลายพวกเขาคือเกียรติสิริของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรัก แล้วเกียรติสิริของพระเจ้าคืออะไร? พระคัมภีร์ตอบไว้เองในตอนที่โมเสสทูลขอดูเกียรติสิรินั้น

อพยพ 33:18, 19 [18]โมเสสจึงกราบทูลว่า “บัดนี้ขอทรงสำแดง**พระเกียรติสิริ**ของพระองค์แก่ข้าพระองค์” [19]และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะให้**ความดีทั้งหมดของเรา**ประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเรา คือพระยาห์เวห์ต่อหน้าเจ้า เราจะเมตตาใครก็จะเมตตาคนนั้น เราจะกรุณาใครก็จะกรุณาคนนั้น

ขอให้สังเกตว่าโมเสสขอดูเกียรติสิริ แต่พระเจ้าตรัสตอบด้วยเรื่องความดีและพระนามของพระองค์ ในพระคัมภีร์ พระนามของพระเจ้าหมายถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงประกาศพระนามนั้นจริง ๆ สิ่งที่ทรงประกาศออกมาก็คือ

อพยพ 34:5, 6 [5]แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาในเมฆและประทับอยู่ที่นั่นกับโมเสส และประกาศพระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์ [6]พระองค์เสด็จผ่านหน้าโมเสสไปพร้อมทั้งประกาศว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์ **พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วช้า บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์**

เกียรติสิริของพระเจ้าจึงคือพระอุปนิสัยแห่งความรักของพระองค์ และความดีของพระองค์นี่เองที่เผาผลาญคนชั่ว การสำแดงพระอุปนิสัยอันบริสุทธิ์และ

เปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระเจ้าเปิดเผยสภาพที่แท้จริงของความบาปออกมา และเปิดโปงฤทธิ์ทำลายล้างของมันอย่างหมดเปลือก ตรงนี้เองที่เราต้องอ่านข้อความต่อไปนี้ให้ดี

โรม 12:19, 20 [19]เพื่อนเอ๋ย อย่าแก้แค้น แต่จงปล่อยให้พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธ เพราะมีเขียนไว้ว่า “การแก้แค้นเป็นหน้าที่ของเราเอง เราจะคืนสนอง” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ [20]อย่าแก้แค้นเลย ตรงกันข้าม “หากศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา เมื่อเขากระหาย จงให้เขาดื่ม **การทำเช่นนี้ ท่านจะสุมถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา**”

เราอ่านข้อความนี้กันอย่างไร? พระเจ้าทรงสอนเราไม่ให้ทำชั่วต่อศัตรู เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการแย่งโอกาสที่พระองค์จะทรงทำเสียเองอย่างนั้นหรือ? ถ้าสิ่งที่เราทำเป็นความชั่ว แล้วพระเจ้าทรงทำสิ่งเดียวกันนั้น ความชั่วจะกลายเป็นความดีขึ้นมาทันทีหรือ? การอ่านแบบนี้สะท้อนความคิดของมนุษย์เองมากกว่า “ทางของพระองค์สูงกว่าทางของเรา” (อิสยาห์ 55:8, 9) แล้วการแก้แค้นและพระพิโรธของพระเจ้าจะสำแดงออกมาในทางที่ต่างจากคำสอนที่ทรงให้เราปฏิบัติในสถานการณ์เดียวกันหรือ? คือให้ทำดีต่อผู้ที่ทำร้ายเรา ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง พระเจ้าก็ทรงเรียกร้องจากเราในสิ่งที่พระองค์เองไม่ทรงทำ เราต้องควบคุมความโกรธของเรา ส่วนพระองค์ทรงระบายพระพิโรธได้ตามพระทัยอย่างนั้นหรือ?

พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราปฏิบัติต่อผู้ที่เกลียดชังเราด้วยความรัก เพราะการทำเช่นนั้นแสดงว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า คือทำตามพระประสงค์และสำแดงพระอุปนิสัยของพระองค์

มัทธิว 5:43-48 [43]"ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู' [44]แต่เราบอกท่านว่า**จงรักศัตรูของท่าน** [จงอวยพรบรรดาผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีต่อบรรดาผู้ที่เกลียดชังท่าน] และอธิษฐานเผื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน [45]เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์ **พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ขึ้นแก่ทั้งคนชั่วและคนดี และทรงให้ฝนตกแก่ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม** [46]ถ้าท่านรักแต่ผู้ที่รักท่านท่านจะได้บำเหน็จอะไร? แม้แต่คนเก็บภาษีก็ทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? [47]ถ้าท่านทักทายเฉพาะพวกพี่น้องของตนท่านทำอะไรมากกว่าคนอื่นเล่า? ถึงคนต่างศาสนาก็ทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? [48]**เหตุฉะนั้นจงดีพร้อมเหมือนพระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงดีพร้อม**

ข้อความในวงเล็บเหลี่ยมที่ข้อ 44 ไม่มีอยู่ในสำเนาต้นฉบับที่ฉบับแปลปัจจุบันใช้ แต่มีอยู่ในฉบับคิงเจมส์ ยกมาไว้ตรงนี้เพราะเป็นถ้อยคำที่ข้อโต้แย้งของบทนี้อ้างถึงโดยตรง คือคำสั่งให้ "ทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน" ซึ่งลูกาบันทึกไว้เช่นกัน

ความดีพร้อมของพระบิดาในสวรรค์ของเราไปไกลกว่าการรักเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติดีต่อเรามาก ลูกาอธิบายความดีพร้อมนั้นไว้อย่างนี้

ลูกา 6:35, 36 [35]แต่**จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีต่อเขา** และให้เขายืมโดยไม่หวังจะได้อะไรคืนมา แล้วท่านจะได้รับบำเหน็จใหญ่หลวงและจะได้เป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะ**พระองค์ทรงกรุณาต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว** [36]**จงเมตตากรุณาเช่นเดียวกับที่พระบิดาของท่านทรงเมตตากรุณา**

เมื่อพระบิดาในสวรรค์ทรงเรียกร้องให้เราปฏิบัติดีต่อศัตรู พระองค์ทรงต้องการเพียงให้เราทำตามแบบอย่างของพระองค์เอง ฉะนั้นเมื่อวางมุมมองแบบเนื้อหนังที่เรามีต่อพระเจ้าลงเสีย แล้วกลับมาถามอีกครั้งว่า “ถ่านที่ลุกโพลง” ที่ตกลงบนศีรษะของคนชั่วคืออะไร คำตอบก็ชัดเจนขึ้นมาทันที

ไฟที่เราสุมไว้บนศีรษะของผู้ที่เป็นศัตรูกับเรา ผู้ที่เราแสดงความกรุณาและความรักต่อเขา ไม่ใช่ไฟทางกายภาพ เป็นไฟที่จุดขึ้นจากการสำนึกถึงสภาพอันน่ากลัวของความบาปของตน เมื่อเห็นความบาปนั้นในบริบทของความรักและความกรุณาของพระเจ้า เมื่อเรารักศัตรูของเรา เราก็สุมไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้บนตัวเขา เพื่อให้เขาสำนึกว่าทางที่เขาเดินอยู่นั้นผิด พระเยซูตรัสถึงไฟชนิดนี้ไว้ว่า

ลูกา 12:49 “เรามาเพื่อนำไฟมาสู่โลก และเราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ไฟนั้นจุดขึ้นแล้ว”

ไฟที่พระคริสต์ทรงนำมาสู่โลกจึงเป็นไฟดวงเดียวกันตลอด ต่างกันแต่ผลที่เกิดขึ้นเท่านั้น

9. ความรักของพระเจ้า—กลิ่นหอมแห่งชีวิต หรือไฟแห่งการทรมานกันแน่

พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่เสียสละและปราศจากความเห็นแก่ตัวอย่างสมบูรณ์ ทรงให้ภาพแก่เราว่าบทบัญญัติจะถูกจารึกไว้ในใจของเราได้อย่างไร และทรงทำให้เราไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับความเห็นแก่ตัวที่เป็นบาปของเราเอง โดยการสำแดงความจริงเรื่องพระอุปนิสัยแห่งความรักของพระบิดาขณะที่ทรงอยู่บนโลก พระเยซูทรงจุดไฟขึ้นจริง ๆ เป็นไฟฝ่ายจิตวิญญาณที่เผาไหม้ข้ออ้างทุกอย่างที่มนุษย์สร้างขึ้นมาหลอกตัวเอง เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตที่เสื่อมทรามต่อไปโดยไม่รู้สึกผิด ไฟดวงนี้จะเผาผลาญความบาปออกจากใจของคนที่กลับใจ หรือไม่ก็จะเผาผลาญตัวเขาเองในวันสุดท้าย เมื่อเขาเห็นพระพักตร์อันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระองค์ผู้ทรงทำงานเพื่อความรอดของเขาเสมอมา แต่เขากลับปฏิเสธพระองค์

ขอให้เปรียบเทียบการตอบสนองสองแบบต่อเหตุการณ์เดียวกัน

วิวรณ์ 6:14-17 [14]ท้องฟ้าม้วนตัวขึ้นไปดั่งหนังสือม้วน ภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะถูกเคลื่อนย้ายไปจากที่เดิม [15]จากนั้นบรรดากษัตริย์ของโลก เจ้านาย ขุนพล เศรษฐี ผู้ยิ่งใหญ่ และทุกผู้ทุกคนไม่ว่าทาสหรือไท ต่าง**มุดซ่อน**ในถ้ำ ในหลืบหินตามภูเขา [16]พวกเขาร้องบอกภูเขาและหินผาว่า “**จงถล่มลงมากลบเราและซ่อนเราให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และพ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดก!** [17]

เพราะวันยิ่งใหญ่แห่งพระพิโรธของทั้งสองพระองค์มาถึงแล้วและใครเล่าจะทนได้?”

นั่นคือการตอบสนองของผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ ส่วนผู้ที่ยอมรับพระองค์ตอบสนองต่อภาพเดียวกันนี้อย่างตรงกันข้าม

อิสยาห์ 25:7-9 [7]บนภูเขาแห่งนี้พระองค์จะทรงขจัดผ้าคลุมหน้าซึ่งห่อหุ้มชนชาติทั้งปวง และขจัดม่านซึ่งคลุมมวลประชาชาติ [8]พระองค์จะทรงกลืนความตายไปชั่วนิรันดร์ **พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตทรงซับหยาดน้ำตาจากทุกใบหน้า** และจะทรงขจัดความอัปยศอดสูของประชากรของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้น [9]ในวันนั้นพวกเขาจะกล่าวว่า “**แน่นอน นี่คือพระเจ้าของเรา เราวางใจพระองค์ และพระองค์ทรงช่วยเรา นี่คือองค์พระผู้เป็นเจ้า เราวางใจในพระองค์ ให้เรามาชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์ในความรอดที่พระองค์ประทานเถิด**” (ดูดาเนียล 10:5-7 ประกอบ)

การตอบสนองที่ต่างกันเช่นนี้ปรากฏอยู่ในดาเนียลบทที่ 3 ด้วย เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนสั่งให้ทุกคนกราบไหว้รูปเคารพทองคำที่พระองค์สร้างขึ้น แต่ชายหนุ่มชาวยิวสามคนไม่ยอมทำตาม

ดาเนียล 3:14-15, 22, 24-27 [14]แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโก จริงหรือที่พวกเจ้าไม่ยอมปรนนิบัติเทพเจ้าของเรา หรือนมัสการเทวรูปทองคำที่เราสร้างขึ้น [15]... แต่หากพวกเจ้าไม่นมัสการจะถูกโยนเข้าไปใน**เตาไฟลุกโชน**ทันที ...” [22]คำสั่งของกษัตริย์เร่งด่วนมาก

และเตาไฟก็ร้อนแรงจน**เปลวไฟแลบออกมา แผดเผาเหล่าทหารที่จับชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกโยนเข้าไปในเตานั้นสิ้นชีวิต** [24]แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงลุกขึ้นทันทีด้วยความประหลาดพระทัย ... [25]กษัตริย์ตรัสว่า “แต่ดูสิ **เราเห็นสี่คนเดินอยู่ในเตาไฟ ไม่ได้ถูกมัดหรือเป็นอันตรายแต่อย่างใด และคนที่สี่นั้นก็ดูเหมือนเทพบุตร**” [ฉบับ KJV ว่า “พระบุตรของพระเจ้า”] [26]... ดังนั้นชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกจึงออกมาจากไฟ [27]บรรดาเสนาบดี ข้าหลวงภาค ผู้ว่าการ และราชมนตรีต่างมาห้อมล้อมคนทั้งสาม เห็นว่า**ไฟไม่ได้ทำอันตรายร่างกายของเขาเลย ผมก็ไม่ได้ไหม้ไปแม้สักเส้น เสื้อผ้าก็ไม่ได้ถูกเผาไหม้ ไม่มีแม้แต่กลิ่นไหม้**

ขอให้สังเกตว่าเป็นไฟกองเดียวกัน เตาเดียวกัน และเวลาเดียวกัน แต่ไฟนั้นฆ่าทหารที่โยนคนทั้งสามเข้าไป ในขณะที่คนทั้งสามซึ่งอยู่ในไฟนานกว่ากลับไม่ได้รับอันตรายแม้แต่น้อย ความต่างไม่ได้อยู่ที่ไฟ แต่อยู่ที่ผู้คนที่เผชิญกับไฟนั้น และอยู่ที่การทรงสถิตของผู้ที่เดินอยู่กับพวกเขาในเตา

เราเห็นแบบแผนเดียวกันในหนังสือยอห์น คนกลุ่มเดียวกันได้ยินเสียงเดียวกัน แต่บางคนได้ยินเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนได้ยินเป็นเสียงทูตสวรรค์

ยอห์น 12:28, 29 [28]“ข้าแต่พระบิดา ขอทรงทำให้พระนามของพระองค์ได้รับพระเกียรติสิริ!” แล้วมีพระสุรเสียงจากฟ้าสวรรค์ว่า “เราได้ทำให้พระนามนั้นรับพระเกียรติสิริแล้วและจะทำให้พระนามนั้นรับพระเกียรติ

สิริอีก” [29]ฝูงชนซึ่งอยู่ที่นั่นและได้ยินเสียงนี้ก็กล่าวว่า**เกิดฟ้าร้อง** คนอื่น ๆ พูดว่า**ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดกับพระองค์**

มัทธิว 21:12-16 และยอห์น 2:13-17 บันทึกไว้ว่าพระเยซูทรงถือแส้เข้าไปในบริเวณพระวิหาร และทรงขับไล่บรรดาผู้นำศาสนาที่ทุจริตกับพวกคนรับแลกเงินที่สมคบกับเขาออกไป คนเหล่านั้นกำลังทำให้พระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าเสื่อมเสีย ด้วยการหลอกลวงประชาชนให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนพวกเขาเอง (สดุดี 50:16-21) แม้ในเหตุการณ์นี้พระเยซูก็ไม่ได้ทรงใช้ความรุนแรงเลย เพราะผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณกล่าวไว้ว่า “ท่านไม่ได้ทำการทารุณ” (อิสยาห์ 53:9) พระองค์ไม่ได้ทรงลงมือตีใครสักคน มีแต่คนที่มีมโนธรรมกล่าวโทษตัวเองเท่านั้นที่กลัวและวิ่งหนีไป ส่วนเด็กเล็ก ๆ ที่เห็นเหตุการณ์เดียวกันนั้นกลับไม่กลัวเลย และเริ่มร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ขณะที่คนตาบอดและคนง่อยก็ยังคงอยู่ที่นั่นและได้รับการรักษาให้หาย

สำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ การสำแดงพระอุปนิสัยแห่งความรักของพระเจ้าเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิต แต่สำหรับคนที่เหลือ ภาพเดียวกันนั้นเป็นไฟที่เผาผลาญ ซึ่งทรมานจิตวิญญาณของเขาลึกเท่ากับที่เขายอมให้ความบาปแทรกซึมเข้าไปในตัวเขา และหนักเท่ากับที่เขาเคยรู้จักเกียรติสิรินี้ใกล้ชิดเพียงใดแล้วยังเลือกหันหลังให้ ตรงนี้เองที่บอกเราว่าความทุกข์ของคนชั่วมาจากไหน เมื่อพระเจ้าตรัสถึงการล้มลงของลูซิเฟอร์ (ชื่อของซาตานเมื่อครั้งยังเป็นทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์อยู่) พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าไฟฝ่ายจิตวิญญาณนี้ออกมาจากที่ใด

เอเสเคียล 28:18 เจ้าได้ทำให้สถานนมัสการทั้งหลายของเจ้าตกต่ำ เพราะบาปหนาและการค้าอันทุจริตของเจ้า **ฉะนั้นเราจึงบันดาลไฟออกมาจากเจ้า เผาผลาญเจ้า และทำให้เจ้าเหลือแต่เถ้าถ่าน กองอยู่ที่พื้นต่อหน้าคนพบเห็น**

ขอให้อ่านคำว่า “ออกมาจากเจ้า” ให้ดี ไฟไม่ได้ถูกส่งมาจากพระเจ้าเข้าใส่ซาตาน แต่ออกมาจากตัวซาตานเอง ในตอนแรกไฟนี้ถูกจุดขึ้นในใจของลูซิเฟอร์ด้วยความชั่วของเขาเอง แต่หลังยุคพันปี การทรงสถิตของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรักและความสว่างจะทำให้ไฟนั้นปรากฏออกมาอย่างเต็มที่

เพลงโซโลมอน 8:6, 7 [6]โปรดให้ดิฉันเป็นดั่งดวงตราประทับที่ใจ และที่แขนของคุณเพื่อแสดงว่าคุณเป็นของดิฉัน **เพราะความรักทรงอำนาจประหนึ่งความตาย** และความหึงหวงคงทนราวกับแดนผู้ตาย **ความรักนั้นแผดเผาดั่งไฟ เสมือนเปลวไฟแรงกล้า** [7]**ธารน้ำหลายสายไม่อาจดับเพลิงรัก แม่น้ำไม่อาจพัดพาความรักไปได้** หากใครทุ่มเททรัพย์สินจนหมดตัวเพื่อแลกกับความรัก ไม่แคล้วถูกดูหมิ่นดูแคลน

ความรักที่ร้อนแรงซึ่งออกมาจากการทรงสถิตของพระบิดาของเรา จะดึงราคะตัณหาชั่วทั้งหมดของซาตานออกมาให้เห็น และไฟนั้นจะเผาเขาให้กลายเป็นขี้เถ้า พร้อมกับทุกคนที่ผูกตัวเองไว้กับเขาโดยความบาป

มาลาคี 4:3 แล้วเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว พวกเขาจะเป็นเหมือน**ขี้เถ้า**ใต้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันที่เราลงมือทำสิ่งเหล่านี้” พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสดังนั้น

ในที่สุด การทรงสถิตของพระเจ้าจะดึงไฟอันน่ากลัวนั้นออกมาจากภายในเครูบที่ล้มลงในบาป (เครูบคือทูตสวรรค์ระดับสูงที่ยืนเฝ้าอยู่ใกล้พระที่นั่งของพระเจ้า) และเปลวไฟนั้นจะเผาผลาญเขากับทุกคนที่ผูกตัวเองไว้กับเขาจนกลายเป็นขี้เถ้า ขอให้จำไว้ว่าบ่อเกิดของไฟอยู่ในตัวซาตาน ไม่ได้อยู่ในพระเจ้า

ถึงตอนนี้คนชั่วจึงเห็นว่าชีวิตที่กบฏของเขาทำให้เขาสูญเสียอะไรไปบ้าง วิถีชีวิตของเขาเองเป็นพยานว่าเขาไม่ยอมให้พระบุตรของพระเจ้าครอบครองเหนือเขา เหมือนที่ชาวยิวซึ่งไม่เชื่อปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ คนชั่วก็พิพากษาและตัดสินตัวเองว่าไม่สมควรได้รับชีวิตนิรันดร์ (กิจการ 13:46) เมื่ออยู่ในความสว่างของความรักที่เปิดเผยทุกสิ่งเช่นนี้ คนชั่วก็หันไปต่อสู้กับซาตาน เพราะเห็นแล้วว่ามันไม่ได้เป็นผู้อุปถัมภ์เขาอย่างที่คิด แต่นำเขามาร่วมในความพินาศของมันมาโดยตลอด ตรงจุดนี้เองที่ไฟฝ่ายจิตวิญญาณกลายเป็นไฟที่มองเห็นได้ ความโกรธของพวกเขาปะทุขึ้นจากภายในจิตวิญญาณของเขาเองและพุ่งเข้าใส่ซาตาน อิสยาห์ 14:12-18 กล่าวไว้ว่า

อิสยาห์ 14:12-18 [12]**โอ ดาวประจำรุ่ง** [ฉบับ KJV ว่า “ลูซิเฟอร์”] **โอรสแห่งรุ่งอรุณ! เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วสิหนา** ครั้งหนึ่งเจ้าเคยปราบประชาชาติต่าง ๆ ให้ตกต่ำ แต่บัดนี้เจ้าถูกเหวี่ยงทิ้งลงมายังโลกเสียแล้ว! [13]เจ้ารำพึงว่า “เราจะขึ้นไปสวรรค์ เราจะยกบัลลังก์ของเราขึ้นเหนือดวงดาราทั้งปวงของพระเจ้า ... [14]เราจะตีเสมอองค์ผู้สูงสุด” [15]**แต่เจ้าถูกนำลงมาสู่หลุมฝังศพ มาสู่ห้วงเหวลึก** [16]**บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าก็จ้องมอง และใคร่ครวญชะตาของเจ้าว่า “นี่หรือผู้เขย่าโลก และทำให้อาณาจักร**

ต่าง ๆ สั่นสะท้าน? [17]**นี่หรือผู้ที่ทำให้โลกเป็นถิ่นกันดาร ผู้ล้มล้างนคร ต่าง ๆ และไม่ยอมปล่อยเชลยกลับคืนถิ่น?**" [18]บรรดากษัตริย์ชาติต่าง ๆ นอนอยู่ในหลุมฝังศพของตนอย่างสมเกียรติ

เอเสเคียลบรรยายเหตุการณ์เดียวกันนี้ไว้ละเอียดกว่า และบอกด้วยว่าใครเป็นผู้ลงมือ

เอเสเคียล 28:6-8 [6]" 'ฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตตรัสดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าคิดว่าตัวเองฉลาด มีสติปัญญาเสมอเทพเจ้า [7]**เรากำลังจะนำคนต่างชาติมาสู้รบกับเจ้า เป็นประชาชาติที่อำมหิตที่สุด พวกเขาจะชักดาบห้ำหั่นความงามและสติปัญญาของเจ้า และทำลายความโอ่อ่าตระการตาของเจ้า** [8]**คนเหล่านั้นจะผลักเจ้าลงสู่เหวลึก** และเจ้าจะถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมที่ใจกลางห้วงสมุทร

เอเสเคียล 28:16, 17, 19 [16]การทำมาค้าขึ้นทำให้เจ้าเต็มไปด้วยความอำมหิต และเจ้าได้ทำบาป ฉะนั้นเราจึงขับไล่เจ้าไปจากภูเขาของพระเจ้า ด้วยความอดสู เครูบผู้พิทักษ์เอ๋ย เราจึงไล่เจ้าไป จากท่ามกลางอัญมณีอันส่องประกายโชติช่วงดุจไฟ [17]จิตใจของเจ้าหยิ่งผยองเพราะความงามของเจ้า และเจ้าได้ทำให้สติปัญญาของตนเสื่อมทรามไปเพราะความโอ่อ่าตระการของตน ฉะนั้นเราจึงเหวี่ยงเจ้าลงบนแผ่นดินโลก ทำให้กษัตริย์ทั้งหลายตกตะลึง ... [19]มวลประชาชาติที่รู้จักเจ้าก็ตกตะลึงเพราะเจ้า **เจ้ามาถึงจุดจบอันน่าสยดสยอง และไม่มีเจ้าอีกต่อไป**' "

ขอให้สังเกตว่าผู้ที่ชักดาบออกสู้กับซาตานและผลักเขาลงสู่เหวลึกคือ “คนต่างชาติ” ที่พระเจ้าทรงนำมา ไม่ใช่พระเจ้าเอง คนเหล่านั้นก็คือคนชั่วที่เคยเป็นพวกเดียวกับเขานั่นเอง

มาลาคี 4:1 พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสว่า “วันนั้นจะมาถึงอย่างแน่นอน วันที่เผาผลาญดั่งเตาหลอม ทุกคนที่เย่อหยิ่งและทุกคนที่ทำชั่ว**จะเป็นตอข้าว วันที่จะมาถึงนั้นจะเผาผลาญเขาทั้งหมด**ไม่ให้เหลือแม้แต่รากหรือกิ่งสักกิ่งเดียว

2 เปโตร 3:10 กระนั้นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนขโมยที่ลอบเข้ามาโดยไม่มีใครคาดคิด ฟ้าสวรรค์จะหายวับไปด้วยเสียงกัมปนาทและ**โลกธาตุทั้งหลายจะถูกไฟเผาทำลาย นั่นคือแผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นจะถูกเผาจนมอดไหม้**

ขอย้ำเตือนผู้อ่านว่าพระเยซูทรงสอนไว้ว่าผู้ที่จะพิพากษาในวาระสุดท้ายไม่ใช่พระองค์เอง แต่เป็นพระวจนะที่พระองค์ตรัสไว้ (ยอห์น 12:47, 48) พระเจ้าไม่ทรงใช้อำนาจที่ประหารชีวิตในการพิพากษาของพระองค์ ความจริงข้อนี้ได้รับการยืนยันจากคัมภีร์นอกสารบบเล่มหนึ่งด้วย (คัมภีร์นอกสารบบคือหนังสือโบราณ 14 เล่มที่คริสตจักรไม่ได้รับเข้าเป็นพระคัมภีร์ แต่เคยพิมพ์รวมอยู่ในพระคัมภีร์หลายฉบับในอดีต รวมทั้งฉบับคิงเจมส์ที่พิมพ์ครั้งแรกในปี 1611 เรายกมาในฐานะพยานทางประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ในฐานะพระวจนะของพระเจ้า) หนังสือเล่มนั้นคือ 2 เอสดราส 13:37, 38 ซึ่งกล่าวว่า

> “และพระบุตรของเราผู้นี้จะทรงตำหนิแผนการชั่วของประชาชาติเหล่านั้น ผู้ซึ่งชีวิตอันชั่วร้ายของตนได้พาเขาเข้าไปในพายุ พระองค์จะทรงวางความคิดชั่วของเขาไว้ตรงหน้าเขา พร้อมกับความทุกข์ทรมานที่เขากำลังจะเริ่มได้รับ ซึ่งเป็นเหมือนเปลวไฟ และพระองค์จะทรงทำลายเขาโดยไม่ต้องออกแรงเลย ด้วยบทบัญญัติซึ่งเหมือนกับเรา”

ข้อความนี้ยืนยันความคิดที่ว่าคนชั่วจะถูกลงโทษโดยหน้าที่สะท้อนกลับของบทบัญญัติ อย่างที่เห็นในเรื่องของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม สามคนนี้เป็นชาวอิสราเอลที่ก่อกบฏต่อโมเสสในถิ่นกันดาร แล้วพื้นธรณีก็แยกออกสูบพวกเขาลงไปทั้งเป็น (กันดารวิถี 16:28-33) ตรงนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยว่าตัวพวกเขาเอง เช่นเดียวกับทุกคนที่ตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนไม้กางเขนซ้ำอีกครั้ง (ฮีบรู 6:6) ได้ก้าวออกไปนอกรั้วที่พระเจ้าทรงกั้นไว้ป้องกันเขา พวกเขา “ขุดหลุมพรางไว้” แล้ว “ตกลงไปในหลุมที่เขาขุดนั้น” เอง (สดุดี 7:15) ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงยกเรื่องท่าทีที่เป็นบาปของคนในหนังสือกันดารวิถีขึ้นมาเตือนเรา

> **1 โครินธ์ 10:10-12** [10]และอย่าพร่ำบ่นเหมือนที่พวกเขาบางคนได้ทำแล้ว **ถูกทูตมรณะ** [คือผู้ทำลาย] **ประหาร** [11]สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และบันทึกไว้เพื่อเตือนใจเราผู้ซึ่งอยู่ในยุคที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสำเร็จ [12]**ดังนั้นถ้าท่านคิดว่าตนยืนหยัดมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดีเพื่อท่านจะไม่ล้มลง!**

เปาโลกำลังทบทวนเรื่องที่เกิดกับคนอิสราเอลในถิ่นกันดาร คือการกราบไหว้รูปเคารพ การล่วงประเวณี การลองดีพระคริสต์ และการพร่ำบ่น คำภาษา

กรีกที่เปาโลใช้สำหรับ “ผู้ทำลาย” ในข้อ 10 คือ ὀλοθρευτής (olothreutes) พจนานุกรมของสตรองก์ให้ความหมายของคำนี้ไว้ว่า “ผู้ทำลาย” และเจาะจงลงไปว่า “งูพิษ” แล้วงูที่ทำลายตัวนี้คือใคร?

วิวรณ์ 12:9 พญานาคใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมา พญานาคนี้คือ**งูดึกดำบรรพ์**ที่เรียกกันว่า **มาร หรือ ซาตาน** ผู้ล่อลวงคนทั้งโลกให้หลงผิด มันถูกเหวี่ยงลงมาบนโลกพร้อมกับทูตสวรรค์ของมัน

1 เปโตร 5:6-8 [6]เพราะฉะนั้นพวกท่านจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร [7]จงละความกังวลทั้งสิ้นของท่านไว้กับพระองค์เพราะพระองค์ทรงห่วงใยท่าน [8]จงรู้จักบังคับตนเองและตื่นตัวอยู่เสมอ **เพราะมารผู้เป็นศัตรูของท่านวนเวียนอยู่รอบ ๆ ดุจสิงห์คำราม เที่ยวหาเหยื่อเพื่อขย้ำกิน**

ชัดเจนว่าซาตานคือผู้ทำลาย ส่วนพระเจ้าทรงเป็นผู้ฟื้นฟู เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ก็เริ่มกระจ่างขึ้น

อพยพ 12:12 “ในคืนเดียวกันนั้น**เราจะไปทั่วอียิปต์และประหารลูกหัวปีทั้งหมด**ไม่ว่าของคนหรือของสัตว์ และจะลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์

จากสิ่งที่เราเพิ่งเรียนรู้มา เราควรเชื่อหรือว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประหารลูกหัวปีทั้งหมดในอียิปต์ด้วยพระองค์เอง หรือว่าชาวอียิปต์เปิดตัวเองให้ซาตานผู้ทำลายเข้าถึงได้ เพราะเขาปฏิเสธพระเจ้า? ขอให้อ่านต่อไปอีกไม่กี่ข้อ

อพยพ 12:23 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จไปทั่วดินแดนเพื่อประหารชาวอียิปต์ จะทรงเห็นเลือดที่ขอบบนและที่วงกบประตูทั้งสองด้าน พระองค์จะเสด็จผ่านประตูนั้นไป **ไม่ทรงอนุญาตให้เพชฌฆาต** [คือผู้ทำลาย] **เข้าไปในบ้านประหารพวกท่าน**

การปฏิเสธพระเจ้านำมาซึ่งความพินาศ เพราะพระองค์จะไม่ทรงก้าวก่ายเสรีภาพในการเลือกของท่าน พระองค์จะทรงยอมให้ท่านเดินออกไปพ้นพระคุณที่ปกป้องท่าน ด้วยน้ำพระเนตร แต่ความพินาศนั้นมาจากความชั่วของท่านเอง และมาจากผู้ที่เป็นต้นตอของความตาย คือซาตาน

สดุดี 78:49 พระองค์ทรงระบายความกริ้วอันเกรี้ยวกราด ทรงระบายพระพิโรธ ความขุ่นเคืองพระทัย และการเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขา **ทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ผู้ล้างผลาญ** [ฉบับ KJV ว่า “ทูตสวรรค์ชั่ว”] **มาลงโทษพวกเขา**

ข้อนี้ต้องอ่านให้ดี ฉบับคิงเจมส์ซึ่งหนังสือเล่มนี้ใช้เป็นหลักแปลว่า “ทูตสวรรค์ชั่ว” นั่นคือทูตสวรรค์ของซาตาน ไม่ใช่ทูตสวรรค์ของพระเจ้า และคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “ส่ง” ในข้อนี้มีความหมายใกล้เคียงกับ “ปล่อย” หรือ “ปล่อยตัวออกไป” มากกว่า พระคริสต์กับทูตสวรรค์ชั่วไม่ได้ทำงานร่วมกันภายใต้การปกป้องของพระองค์ พระคริสต์และทูตสวรรค์ของพระองค์ยับยั้งซาตานกับทูตสวรรค์ของมันไว้ แต่เมื่อท่านเลือกออกไปอยู่นอกการปกป้องนั้น สิ่งที่ท่านกำลังเลือกก็คือการปล่อยทูตสวรรค์ชั่วเหล่านั้นให้เข้ามาถึงตัวท่านเอง

10. พระอุปนิสัยอันงดงามของพระเจ้า

วิธีที่เราอ่านพระคัมภีร์เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งต่อวิธีที่เราจะถูกพิพากษา เพราะพระวจนะของพระเจ้าเป็นเหมือนค้อนที่ทุบใจอันแข็งกระด้างให้แตกเป็นเสี่ยง ๆ และเป็นไฟที่เผาผลาญขี้แร่และดีบุกออกไป (เอเสเคียล 22:19-22)

เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2 (ฉบับมาตรฐาน) ท่านกล่าวว่า พระยาห์เวห์เสด็จจากซีนาย และทรงลุกขึ้นจากเสอีร์เสด็จมายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทอแสงจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จมากับผู้บริสุทธิ์นับหมื่น **ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระธรรมแก่เขา**

ข้อนี้ยกมาจากฉบับมาตรฐาน เพราะฉบับอมตธรรมร่วมสมัยไม่มีวลี “มีไฟเป็นพระธรรม” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ข้อโต้แย้งของบทนี้อ้างถึงโดยตรง

เยเรมีย์ 23:29 องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า “**ถ้อยคำของเราเหมือนไฟ** และเหมือนค้อนที่ทุบหินแตกเป็นเสี่ยง ๆ ไม่ใช่หรือ?”

ที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นไฟอันเผาผลาญ” (ฮีบรู 12:29 ที่ยกมาแล้วในบทที่ 8) นั้น บทบัญญัติของพระเจ้าก็เป็นไฟด้วย เพราะบทบัญญัตินั้นคือสำเนาพระอุปนิสัยของพระองค์ อย่างที่เราเห็นมาแล้วในบทก่อน ที่ 2 เอสดราส 13:38 เรียกบทบัญญัติว่า “บทบัญญัติซึ่งเหมือนกับเรา” และอย่างที่เราได้เห็นมาตลอด ไฟนี้ออกมาจากเนื้อแท้ของพระเจ้าเอง และเนื้อแท้นั้นคือความรักอันบริสุทธิ์และสูงส่ง “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก”

(1 ยอห์น 4:8) ขอให้สังเกตว่าข้อนี้ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าทรงมีความรัก หรือว่าพระองค์ทรงเป็นผู้น่ารัก แต่บอกว่าพระองค์**ทรงเป็น**ความรัก ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเจ้าทรงประกาศพระนามของพระองค์ ซึ่งก็คือพระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งที่ยืนอยู่ต้นรายการเสมอคือพระเมตตา

เยเรมีย์ 9:23, 24 [23]องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “คนฉลาด อย่าโอ้อวดสติปัญญาของตน คนแข็งแรง อย่าโอ้อวดพละกำลังของตน คนรวยก็อย่าโอ้อวดทรัพย์สมบัติของตน [24]แต่ให้ผู้ที่อวดจงอวดเรื่องนี้ คือที่เขามีความเข้าใจและรู้จักเรา รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์**ผู้ผดุงความเมตตากรุณา** ความยุติธรรมและความชอบธรรมในโลกนี้ เพราะเราปีติยินดีในสิ่งเหล่านี้” องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น

ในเมื่อความรักเป็นเนื้อแท้ของพระเจ้า คุณลักษณะอื่น ๆ ทั้งหมดของพระองค์ก็เป็นเพียงการสำแดงของความรักนั้น หรือเป็นช่องทางที่ความรักนั้นไหลผ่านออกมา หมายความว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำล้วนมีความรักเป็นแรงผลักดัน ความยุติธรรมของพระบิดาของเราไม่ใช่ความยุติธรรมที่เข้มงวดจนไร้พระเมตตา ผู้ที่ต้องการนำเสนอภาพของพระเจ้าว่าพระเมตตากับความยุติธรรมอยู่ร่วมกันในพระองค์ไม่ได้ คือซาตาน ตรงกันข้ามกับภาพนั้น พระเจ้าทรงกระทำต่อบุตรธิดาของพระองค์ด้วยความรักเสมอ

พระคัมภีร์วาดภาพความรักนี้ว่าเป็นไฟ ดังที่เราอ่านไปแล้วในบทที่แล้วจากเพลงโซโลมอน 8:6, 7 ที่ว่าความรักนั้นแผดเผาดั่งไฟ เสมือนเปลวไฟแรงกล้า (คำภาษาฮีบรูที่ใช้ตรงนี้คือ shalhevetyah ซึ่งมีพยางค์ท้ายว่า “ยาห์” อัน

เป็นพระนามย่อของพระยาห์เวห์อยู่ในตัว ผู้แปลบางฉบับจึงอ่านคำนี้ว่า “เปลวเพลิงของพระยาห์เวห์” นั่นคือไฟดวงนี้ไม่ใช่ไฟทั่วไป แต่เป็นเปลวไฟของพระเจ้าเอง)

ความรักจะรุนแรงได้อย่างไร? ความรักของพระบิดาในสวรรค์ของเราเปิดเผยธรรมชาติที่แท้จริงของความบาปออกมาอย่างไม่ปรานี คือเปิดเผยฤทธิ์ทำลายล้างที่อยู่ในตัวมัน นี่คือเปลวไฟที่จะทรมานคนชั่ว

วิวรณ์ 14:10 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งเทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์โดยไม่ผสมสิ่งอื่นใด เขาจะถูกทรมานด้วย**ไฟกำมะถัน**ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์และต่อหน้าพระเมษโปดก

คำภาษากรีกที่แปลว่า “กำมะถัน” ในข้อนี้คือ **θεῖον** พจนานุกรมของสตรองให้ความหมายไว้ว่า

> **θεῖον** (theion) เกี่ยวข้องกับคำว่า **θεῖος** (theios) ซึ่งแปลว่า “ที่เป็นของพระเจ้า” ความหมาย 1. กำมะถัน ก. **เครื่องหอมของพระเจ้า** ...

ไฟนี้จะเผาคนชั่วตลอดนิรันดร์ไม่ได้ เพราะการทำเช่นนั้นจะขัดกับพระอุปนิสัยอันเที่ยงธรรมของพระเจ้า แต่วิวรณ์บทที่ 14 ก็กล่าวต่อไปไม่ใช่หรือว่า

วิวรณ์ 14:11 ควัน แห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้น**สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์** คนทั้งหลายที่กราบนมัสการสัตว์ร้ายกับรูปจำลองของมันหรือผู้ที่ได้รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่ได้หยุดพักเลยไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน”

ขอให้สังเกตว่าสิ่งที่พลุ่งขึ้น “สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์” คือ “ควัน” ควันคือสิ่งที่เหลืออยู่**หลังจาก**สิ่งหนึ่งถูกเผาจนเป็นขี้เถ้าแล้ว ควันนี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของความทรงจำเรื่องความบาปและฤทธิ์ทำลายล้างของมัน ความทรงจำนั้นจะไม่มีวันถูกลืม

แล้ว “ไฟนิรันดร์” ที่ยูดากล่าวถึงเล่า?

ยูดา 7 เช่นเดียวกัน เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองต่าง ๆ โดยรอบได้ปล่อยตัวมัวเมาทำผิดศีลธรรมทางเพศและกามวิปริต **พวกนี้เป็นตัวอย่าง**ของบรรดาผู้ที่จะรับโทษใน**ไฟนิรันดร์**

ทุกวันนี้สองเมืองนั้นยังลุกไหม้อยู่หรือ? เปล่าเลย ยูดายังบอกด้วยว่าการทำลายเมืองโสโดมกับโกโมราห์นั้น “เป็นตัวอย่าง” ตัวอย่างของอะไร? 2 เปโตร 2:6 ตอบไว้

2 เปโตร 2:6 พระองค์ได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมกับโกโมราห์โดยเผาให้วอดวายเป็น**เถ้าถ่าน**เพื่อ**เป็นตัวอย่างของสิ่งที่จะเกิดแก่คนอธรรม**

เปโตรบอกว่าสองเมืองนั้นถูกเผาจนเหลือแต่ “ขี้เถ้า” และนี่คือตัวอย่างของจุดจบของคนชั่ว เราจึงต้องสรุปว่า “ไฟนิรันดร์” ดวงเดียวกันนี้จะทำลายซาตานกับพวกของมัน และเผาให้เหลือแต่ขี้เถ้าเช่นกัน อย่างที่มาลาคี 4:3 ซึ่งเรายกมาแล้วในบทที่แล้วบอกไว้ว่าคนชั่วจะเป็นเหมือนขี้เถ้าใต้ฝ่าเท้าของคนชอบธรรม สิ่งที่เป็นนิรันดร์คือ**ความพินาศ** ไม่ใช่การเผาไหม้ พระเยซูทรงสอนว่าเฉพาะผู้ที่ “เชื่อ” เท่านั้นที่จะได้ “ชีวิตนิรันดร์” และจะไม่ “พินาศ” อย่างผู้ที่ไม่เชื่อ (ยอห์น 3:16) และเปาโลบอกว่าคนชั่วจะได้รับความ**ตาย**นิ

รันดร์ (โรม 6:23) เมื่อปฏิเสธความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระเจ้าต่อไปเรื่อย ๆ ใจของเขาก็ยังคงเป็นใจที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเองและเอาใจตัวเอง เป็นใจที่แห้งเหมือนฟาง ติดไฟง่าย

อิสยาห์ 33:11, 12 [11]เจ้าตั้งท้องแกลบ ให้กำเนิดฟาง **ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟเผาผลาญเจ้า** [12]เหล่าประชากรจะถูกเผาราวกับเป็นหินปูน จะลุกเป็นไฟเหมือนเผาพุ่มหนามที่ถูกตัด”

อีกครั้งหนึ่ง ทุกอย่างขึ้นอยู่กับว่าท่านปฏิบัติต่อความรักของพระเจ้าอย่างไร ถ้าท่านปฏิเสธความรักนั้น ความรู้สึกผิดจากการที่ท่านตัดสินและปรับโทษตัวเองจะเผาท่านจนเป็นขี้เถ้า แต่ถ้าท่านรับความรักนั้นไว้ ไฟแห่งความรักของพระเจ้าจะชำระความบาปออกจากชีวิตของท่าน และกลายเป็นชีวิตนิรันดร์สำหรับท่าน ขอให้สังเกตคำถามที่อิสยาห์ตั้งขึ้นให้ดี ท่านไม่ได้ถามว่าใครจะตกลงไปในไฟที่เผาผลาญ แต่ถามว่าใครจะ**อาศัยอยู่**ในไฟนั้นได้

อิสยาห์ 33:14 เหล่าคนบาปในศิโยนอกสั่นขวัญแขวน คนที่ไม่นับถือพระเจ้าตัวสั่นงันงก “**มีใครในพวกเราอยู่กับไฟที่เผาผลาญนี้ได้?** มีใครในพวกเราอยู่กับการเผาไหม้ชั่วนิรันดร์ได้?”

คริสเตียนส่วนใหญ่ในโลกคงตอบว่าผู้ที่อยู่ใน “การเผาไหม้ชั่วนิรันดร์” คือคนชั่ว แต่ขอให้เราปล่อยให้อิสยาห์ตอบคำถามของท่านเองในข้อถัดไป

อิสยาห์ 33:15 คือผู้ที่**ดำเนินอย่างชอบธรรม** และ**กล่าวสิ่งที่ถูกต้อง** ผู้ปฏิเสธประโยชน์จากการบีบบังคับ ผู้หดมือไม่รับสินบน ผู้อุดหูไม่ยอมฟังแผนฆาตกรรม **ผู้ปิดตาไม่เห็นด้วยกับการวางแผนชั่ว**

ผู้ที่จะอาศัยอยู่ในไฟนิรันดร์แห่งความรักของพระเจ้าได้ จึงเป็นผู้ที่รับพระเยซูและความชอบธรรมของพระองค์ไว้ เพราะเขาได้รับบัพติศมา คือจมลงไปทั้งตัว “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มัทธิว 3:11) เป็นความจริงที่ว่าไฟนี้ดับไม่ได้

มาระโก 9:43 หากมือของท่านเป็นเหตุให้ทำบาปจงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตทั้ง ๆ ที่มือด้วนก็ยังดีกว่ามีสองมือครบแต่ต้องตกนรกซึ่งมี**ไฟไม่รู้ดับ**

คำว่าดับหมายถึงทำให้ไฟมอดลงหรือทำให้ไฟหยุดลุก จะไม่มีใครดับไฟนี้ได้ เยเรมีย์เคยพยากรณ์ว่ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายด้วยไฟที่ดับไม่ได้

เยเรมีย์ 17:27 แต่หากพวกเจ้าไม่เชื่อฟังเรา ไม่ยอมรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ หากเจ้ายังนำสัมภาระผ่านประตูเมืองทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต เราก็จะจุดไฟเผาประตูเมืองเหล่านี้ เป็น**ไฟไม่รู้ดับ**ซึ่งจะ**เผาผลาญป้อมต่าง ๆ ของเมืองนี้จนหมดสิ้น**’ ”

ประการแรก ขอให้สังเกตว่าไฟที่ดับไม่ได้ดวงนี้ “จะเผาผลาญป้อมต่าง ๆ ของเมืองนี้จนหมดสิ้น” และเพราะไฟดวงนี้เอง กรุงเยรูซาเล็มจึงถูกทิ้งร้าง แต่ถูกทิ้งร้างอยู่เพียง 70 ปีเท่านั้น (2 พงศาวดาร 36:19-21) กรุงเยรูซาเล็มถูกเผาด้วยไฟที่ดับไม่ได้ แต่ทุกวันนี้กรุงเยรูซาเล็มไม่ได้ลุกไหม้อยู่ ที่เรียกไฟนั้นว่าดับไม่ได้ ก็เพราะไม่มีใครดับมันได้ แต่ในที่สุดมันก็มอดลงเอง และมันไม่มอดลงจนกว่าจะทำงานของมันเสร็จ คือทำให้กรุงเยรูซาเล็มร้างเปล่า เมื่อเราอ่านสิ่งที่อิสยาห์กล่าวถึงบึงไฟ ภาพทั้งหมดก็ชัดเจนขึ้นทันที

อิสยาห์ 47:14 แน่นอน พวกเขาเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขาสิ้น **เขาไม่อาจจะช่วยแม้แต่ตัวเอง ให้พ้นจากฤทธิ์ของเปลวไฟ** นี่ไม่ใช่ถ่านไฟให้ผิงกาย ไม่ใช่ไฟซึ่งทำให้อุ่นสบาย

พระเยซูตรัสว่า “แล้วคนเหล่านี้ก็ต้องออกไปรับโทษนิรันดร์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (มัทธิว 25:46) แล้ว “โทษ” ของคนชั่วคืออะไร? “ค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย” (โรม 6:23) ขอให้อ่านถ้อยคำนี้ให้ดี พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้จ่ายความตายให้เขาเป็นค่าจ้าง เขารับใช้ความบาปมาทั้งชีวิต ความบาปจึงเป็นผู้จ่ายค่าจ้างของมันให้เขา คือความตาย นี่คือเหตุกับผล และความตายนี้จะเป็นนิรันดร์ เขาจะไม่กลับมีชีวิตอีกเลย เพราะเขาเลือกที่จะตัดตัวเองออกจากพระเจ้า ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดเดียวของชีวิต

คำภาษากรีกที่แปลว่า “โทษ” ในข้อนี้คือ **κόλασις** (kolasis) ซึ่งมีความหมายว่าการถูกริบสิ่งหนึ่งไป เขาจะถูกริบชีวิตไป คือ “ออกไปสู่การถูกริบชีวิตชั่วนิรันดร์” ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เคยได้รับ “การหยุดพัก” ที่แท้จริง (วิวรณ์ 14:11) เพราะเขาปฏิเสธการทรงสถิตอันเปี่ยมด้วยความรักและพระเมตตาของพระเจ้า (อพยพ 33:14; มัทธิว 11:28, 29) พระเยซูตรัสไว้ชัดเจนว่าทั้งกายและจิตวิญญาณจะถูกทำลายในนรก (มัทธิว 10:28) ไม่ใช่มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ทรมานที่ไม่รู้จบ และพระเจ้าทรงเตือนด้วยความเศร้าพระทัยว่า “จิตวิญญาณที่ทำบาปจะตาย” (เอเสเคียล 18:4)

ขอให้พิจารณาสิ่งที่พระเยซูตรัสให้ดี ในขณะที่คนชั่วจะออกไปสู่ “โทษนิรันดร์” คือการถูกริบชีวิต คนชอบธรรมจะเข้าสู่ “ชีวิตนิรันดร์” เฉพาะผู้ที่อยู่ในพระคริสต์เท่านั้นที่จะได้รับชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ยอห์น 3:16, 17 [16]“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ **เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์** [17]เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อพิพากษาลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยทางพระบุตรนั้น

เมื่อเราสอนว่าคนชั่วจะถูกไฟเผาไปตลอดเวลาที่ไม่รู้จบ เรากำลังสอนว่าเขามีชีวิตนิรันดร์ จะเป็นชีวิตนิรันดร์ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่ก็ยังเป็นชีวิตนิรันดร์อยู่ดี แต่ไม่ใช่เลย เฉพาะผู้ที่อยู่ในพระคริสต์เท่านั้นที่ได้รับ “ชีวิตนิรันดร์” เพราะพระองค์**ทรงเป็น** “ชีวิต” (ยอห์น 14:6) และชีวิตเดียวที่เป็นนิรันดร์คือชีวิตแห่งความชอบธรรม (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15-20) ยอห์นกล่าวไว้ว่า

1 ยอห์น 5:12 ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระองค์ก็ไม่มีชีวิต

ผู้ที่ไม่มีพระเยซูจะได้รับความตาย เป็นความตายนิรันดร์ที่ไม่มีวันสิ้นสุด แทนที่จะใช้คำว่า “โทษนิรันดร์” เปาโลใช้คำว่า “ความพินาศนิรันดร์” ใน 2 เธสะโลนิกา 1:9 สิ่งที่เป็นนิรันดร์คือความพินาศ คือความตายนั้นเอง

วันนี้เราได้รับเชิญให้ก้าวต่อไปอีกก้าวหนึ่งบนทางแคบแห่งความจริงเรื่องพระอุปนิสัยของพระเจ้า เพื่อจะเห็นว่าพระบิดาในสวรรค์ของเราไม่ได้ทรง

เป็นบ่อเกิดของความทุกข์ทรมานนี้ แต่การทรงสถิตอันเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์เปิดเผยความบาปออกมาในสภาพผู้ทำลายของมัน และกระบวนการนี้เองที่ทำให้การพิพากษาสำเร็จ ในบทต่อไปเราจะถามตรง ๆ ว่าไฟที่พระคัมภีร์บอกว่าลงมาจากพระเจ้านั้น มาจากพระองค์จริงหรือไม่

11. ไฟจากพระเจ้าจริงหรือ

ตลอดมาเราได้เห็นว่าไฟที่เผาผลาญคนชั่วเป็นไฟฝ่ายจิตวิญญาณ คือความรู้สึกผิดที่ปะทุขึ้นในใจของคนบาปเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่นอกจากไฟฝ่ายจิตวิญญาณนั้นแล้ว จะมีไฟทางกายภาพเกิดขึ้นด้วย ไฟนั้นมีหน้าที่ชำระแผ่นดินโลกให้สะอาด เพื่อเตรียมโลกไว้สำหรับสภาพใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้น เปรียบได้กับไฟป่าที่เผาซากเก่าทิ้งไป แล้วทำให้ผืนป่างอกขึ้นใหม่อย่างสมบูรณ์กว่าเดิม แต่ในเมื่อพระเจ้าไม่ทรงใช้กำลังที่คร่าชีวิต แล้วไฟทางกายภาพดวงนี้มาจากไหน?

ข้อที่มักถูกยกมาตอบคำถามนี้คือ วิวรณ์ 20:9 อย่างที่เราเห็นไปแล้วในบทที่ 1 พระคัมภีร์ภาษาไทยทั้งฉบับอมตธรรมร่วมสมัยและฉบับมาตรฐานไม่มีคำว่า “จากพระเจ้า” ในข้อนี้เลย

> **วิวรณ์ 20:9** พวกเขากรีธาทัพข้ามโลกมาล้อมค่ายของประชากรของพระเจ้า คือนครซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น **แต่ไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญพวกเขาเสียสิ้น**

ในฉบับภาษาอังกฤษ ภาพจะต่างออกไป บางฉบับใส่คำว่า “จากพระเจ้า” ไว้ในวงเล็บเพื่อบอกว่าสำเนาพระคัมภีร์เก่าแก่ไม่มีคำนี้ บางฉบับตัดคำนี้ออกไปเลย ส่วนฉบับ KJV ใส่คำนี้ไว้ในเนื้อความโดยไม่มีเครื่องหมายบอกใด ๆ คำถามที่ควรถามจึงเป็นคำถามนี้ เมื่อผู้แปลเติมคำว่า “จากพระเจ้า” ลงไป เขากำลังแปลข้อความในสำเนาพระคัมภีร์ หรือกำลังแปลความคิดของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้ากันแน่?

มนุษย์ในสภาพที่ล้มลงในบาปจะนมัสการฤทธานุภาพของพระเจ้ามากกว่าพระอุปนิสัยของพระองค์เสมอ เพราะตัวเขาเองต้องการฤทธิ์อำนาจมากกว่าที่จะต้องการพระอุปนิสัย โดยเฉพาะเมื่อพระอุปนิสัยนั้นคือการเสียสละตนเอง (มัทธิว 16:24) เขาจึงแปลพระคัมภีร์ในทางที่เน้นฤทธิ์อำนาจซึ่งเขาอยากให้พระเจ้ามี มากกว่าจะเน้นพระอุปนิสัยซึ่งเขาให้ค่าน้อยกว่า นี่ทำให้เราเป็นเพียงผู้ฟังบทบัญญัติแบบพันธสัญญาเดิม ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ (ยากอบ 1:23) และทำให้เราบังคับพระเจ้าให้ทำงานตามแผนของเราเอง แทนที่จะรู้จักพระองค์แล้ววางใจพระองค์

เมื่อบทบัญญัติของพระเจ้าสะท้อนความคิดแบบพันธสัญญาเดิมนั้นกลับมา เกียรติสิริแห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าก็ปรากฏออกมาเป็นไฟที่เผาผลาญจริง ๆ (ดูอพยพ 24:17 “ชนอิสราเอลเห็นพระเกียรติสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนยอดเขา แลดูเหมือนไฟลุกจ้า” ที่ยกมาแล้วในบทที่ 8)

ซาตานต้องการให้ผู้คนเชื่อมาตลอดว่า เมื่อไฟตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ ก็แปลว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ส่งไฟนั้นลงมาโดยตรง แต่ในสองกรณีต่อไปนี้ ผู้ที่นำไฟลงมาจากฟ้าคือซาตานเอง กรณีแรกคือเรื่องของโยบ ผู้อ่านโยบบทที่ 1 ทราบดีอยู่แล้วว่าซาตานเป็นผู้ลงมือ (โยบ 1:12) แต่คนรับใช้ที่หนีรอดมาเรียกไฟนั้นว่า “ไฟของพระเจ้า”

โยบ 1:16 ขณะที่คนนั้นพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็มีอีกคนมาบอกว่า “**ไฟของพระเจ้าตกลงมาจากท้องฟ้า**เผาผลาญฝูงแกะและคนเลี้ยงของท่านวอดวาย มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวหนีรอดมาเรียนท่าน!”

กรณีที่สองอยู่ในวิวรณ์ ที่สัตว์ร้ายตัวที่สองทำหมายสำคัญด้วยการเรียกไฟลงมาจากฟ้าต่อหน้าผู้คน

วิวรณ์ 13:12, 13 [12]มันเป็นตัวแทนใช้อำนาจทั้งสิ้นของสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น และทำให้โลกกับชาวโลกกราบไหว้สัตว์ร้ายตัวแรกซึ่งมีรอยแผลฉกรรจ์ที่หายสนิทแล้ว [13]มันแสดงหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ **ถึงขนาดให้ไฟตกจากฟ้าสวรรค์ลงมาสู่โลกต่อหน้าต่อตาผู้คน**

ความคิดแบบนี้เข้าไปถึงสาวกของพระเยซูด้วย และพระองค์ทรงตำหนิมันทันที

ลูกา 9:54, 55 (ฉบับ KJV) [54]และเมื่อพวกสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นสิ่งนี้ พวกเขาก็ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้พวกข้าพระองค์สั่งให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสีย **เหมือนอย่างที่เอลียาห์ได้กระทำนั้น**ไหม” [55]แต่พระองค์ทรงเหลียวมาและตำหนิพวกเขา และตรัสว่า “**พวกท่านไม่ทราบว่าพวกท่านมีจิตวิญญาณทำนองใด**”

ข้อนี้ยกมาจากฉบับ KJV เพราะประโยคสุดท้ายที่ว่า “พวกท่านไม่ทราบว่าพวกท่านมีจิตวิญญาณทำนองใด” ไม่มีอยู่ในสำเนาพระคัมภีร์ที่ฉบับแปลใหม่ ๆ ใช้ จึงไม่ปรากฏในฉบับภาษาไทย แต่ประโยคนี้เองคือคำตอบของพระเยซู

ขอให้สังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ทรงบอกว่าเอลียาห์ทำถูก พระองค์ทรงชี้ว่าไม่เพียงสาวกเท่านั้น แม้แต่เอลียาห์เองก็ยังมีปัญหาในการเข้าใจพระอุปนิสัย

ของพระเจ้า และคิดว่าพระเจ้าจะต้องทำลายศัตรูของพวกเขาด้วยไฟ กระนั้นพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ก็ทรงอดทนกับผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ค่อย ๆ สอนเขาให้รู้จักพระอุปนิสัยอันบริสุทธิ์และหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์ กับเอลียาห์คนนี้เอง พระเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ในไฟ (ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 19:11, 12 “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบอันอ่อนโยน” ที่ยกมาแล้วในบทที่ 8)

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ในไฟทางกายภาพ เพราะฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ใต้พระอุปนิสัยแห่งความรักของพระองค์เสมอ อาณาจักรของพระองค์จึงไม่ใช่อาณาจักรที่ตั้งอยู่บนกำลังและการบังคับ พระเยซูตรัสว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าเป็นของโลกนี้ คนของพระองค์ก็คงต่อสู้กับศัตรูของพระองค์ไปแล้ว (ยอห์น 18:36) แต่เพราะอาณาจักรของพระองค์ไม่ใช่อาณาจักรแห่งกำลัง พระองค์จึงทรงมอบพระองค์เองไว้ในมือของศัตรูอย่างถ่อมพระทัย และขณะที่ทรงถูกทรมานอยู่นั้น พระองค์ทรงอธิษฐานขอพระบิดาให้ยกโทษแก่คนเหล่านั้น เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ (ลูกา 23:34)

ถ้าเช่นนั้น เหตุใดเอลียาห์จึงเรียกไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญคนที่กษัตริย์ส่งมาจับตัวท่าน และไฟนั้นมาจากไหนถ้าไม่ได้มาจากพระเจ้า?

2 พงศ์กษัตริย์ 1:10 เอลียาห์ตอบนายทหารผู้นั้นว่า “**หากเรา**เป็นคนของพระเจ้า ขอให้ไฟตกลงมาจากสวรรค์เผาผลาญเจ้าและทหารทั้งห้าสิบนายของเจ้า!” **ไฟก็ตกลงมาเผาผลาญ**นายทหารและคนของเขาวอดวาย

นี่คือเหตุการณ์ที่สาวกอ้างถึง ตอนนั้นเอลียาห์ยังสลัดความเข้าใจผิดเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าไม่หลุด และท่านพ่ายแพ้ต่อการทดลองที่จะพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าจริง ด้วยหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์และด้วยความรุนแรง กุญแจอยู่ที่คำว่า “หาก” ซึ่งเป็นถ้อยคำของความสงสัย ซาตานใช้คำเดียวกันนี้ทดลองพระเยซู

มัทธิว 4:3 มารผู้ทดลองได้มาหาพระองค์และทูลว่า “**ถ้า**ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”

มัทธิว 27:40 และกล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน จงช่วยตัวเองให้รอด! ลงมาจากกางเขนสิ**ถ้า**เจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า!”

พระเยซูไม่ทรงรับคำท้าเช่นนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว เพราะพระองค์ไม่ทรงสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

แล้วไฟนั้นมาจากไหน

เมื่อคิดถึงทั้งหมดนี้แล้ว อะไรจะเป็นสาเหตุให้ไฟทางกายภาพตกลงมาจากฟ้าสวรรค์และปะทุขึ้นจากแผ่นดินโลกหลังยุคพันปี? ในบทก่อน ๆ เมื่อเราดูเรื่องพระวจนะของพระเจ้ากับสิ่งแวดล้อม เราเห็นว่ากฎที่พระเจ้าทรงวางไว้

ในธรรมชาติถูกออกแบบมาให้สะท้อนอุปนิสัยของมนุษย์ในสภาพที่เป็นสุขและเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งมนุษย์รู้จักพระเจ้ามากขึ้น สวนเอเดนก็จะแผ่ขยายออกไปทั่วโลก

แต่เมื่อวิญญาณแห่งการกบฏของซาตานถูกใส่เข้ามาแทนที่พระวิญญาณของพระคริสต์ในใจมนุษย์ แผ่นดินโลกก็เริ่มสำแดงความขัดแย้งและการแตกร้าวที่มีอยู่ในวิญญาณของซาตานออกมา น้ำท่วมโลกคือจุดสูงสุดของยุคนั้น เมื่อคนทั้งรุ่นตรึงพระคริสต์ไว้ในตัวเอง โดยใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ซึ่งค้ำจุนทุกชีวิตอยู่นั้นเอง ไปทำตามแผนอันต่ำช้าและเห็นแก่ตัวของตน เมื่อเขาปฏิเสธพระวิญญาณของพระองค์อย่างสิ้นเชิง พระวิญญาณผู้ทรงยึดทุกสิ่งไว้ด้วยกัน (“ทุกสิ่งดำรงอยู่ด้วยพระองค์” โคโลสี 1:17 และในพระองค์นั้นเองที่เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และเป็นอยู่ กิจการ 17:28) แผ่นดินโลกก็ได้รับอนุญาตให้เปิดเผยวิญญาณของเจ้านายของมันออกมาอย่างเต็มที่ คือวิญญาณของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป

พระคัมภีร์บอกเราว่าหลักการเดียวกันนี้จะทำงานอีกครั้งในตอนปลาย เมื่อราคะที่ลุกร้อนอยู่ในตัวมนุษย์เต็มแผ่นดินโลกแล้วปะทุออกมาเป็นไฟจริง ๆ ขอให้สังเกตว่าเปาโลบรรยายบาปนี้ด้วยภาษาของไฟตั้งแต่ต้น

โรม 1:27 เช่นเดียวกันพวกผู้ชายก็เลิกมีความสัมพันธ์ตามธรรมชาติกับผู้หญิง **หันมาเร่าร้อนด้วยไฟราคะต่อกัน** ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันน่าอดสู **เขาจึงได้รับโทษทัณฑ์อันสมควรกับความวิปริตของตน** [คือเก็บเกี่ยวสิ่งที่ตนหว่านลงไปเอง]

2 เปโตร 3:3, 4, 7 [3]ก่อนอื่นท่านต้องเข้าใจว่า**ในยุคสุดท้ายจะมีคนชอบเยาะเย้ยมาเยาะเย้ยและทำตามตัณหาชั่วของตนเอง** [4]พวกเขาจะกล่าวว่า “ไหนล่ะ ‘การเสด็จมา’ ที่ทรงสัญญาไว้? นานมาแล้วตั้งแต่บรรพบุรุษของเราตายไปทุกอย่างก็ดำเนินไปเหมือนที่เป็นมาตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” ... [7]**โดยพระดำรัสเดียวกันนี้ ฟ้าสวรรค์และโลกปัจจุบันก็ถูกสงวนไว้ให้ไฟเผาผลาญ** ถูกเก็บไว้เพื่อวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของคนอธรรม

เราอาจสงสัยว่าทำไมคนที่มีชีวิตอยู่ก่อนน้ำท่วมโลกจึงไม่เชื่อหลักการนี้ แต่สถานการณ์ทุกวันนี้ก็ไม่ได้ต่างกันเลย เมื่อคนชั่วจากทุกยุคทุกสมัยของประวัติศาสตร์มนุษย์มาปกคลุมพื้นผิวของแผ่นดินโลก และร่วมกับซาตานสำแดงการกบฏของตนออกมาจนหมดเปลือก โลกและฟ้าสวรรค์ก็จะได้รับอนุญาตให้สะท้อนธรรมชาติที่ลุกเป็นไฟของความชั่วนั้นอีกครั้งหนึ่ง แผ่นดินเองเป็นผู้สำรอกคนที่อาศัยอยู่บนนั้นออกมา (ดูเลวีนิติ 18:25, 28 “แผ่นดินนั้นก็จะสำรอกพวกเจ้าออกมา เหมือนที่ได้สำรอกชนชาติต่าง ๆ ออกมาก่อนหน้าเจ้า” ที่ยกมาแล้วในบทที่ 3)

โรม 8:22 เรารู้ว่า**สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างกำลังคร่ำครวญราวกับเจ็บท้องจะคลอดบุตร**จนถึงปัจจุบันนี้

เมื่อแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์สำรอกความชั่วที่สะสมไว้ออกมาในรูปของไฟจนหมดแล้ว ทั้งสองก็จะได้พักอย่างสงบ เมื่อความบาปถูกจัดการเรียบร้อย ธรรมชาติก็จะกลับมาสะท้อนความงามอันบริสุทธิ์ของผู้อาศัยได้อีกครั้ง คือ

บุตรธิดาของพระเจ้าซึ่งมีพระวิญญาณแห่งการเชื่อฟังและความกตัญญูของพระคริสต์อยู่ในใจ เมื่อเรารับพระอุปนิสัยของพระคริสต์ไว้ เราก็จะอยู่ต่อหน้าไฟแห่งความรักของพระบิดาและพระบุตรของพระองค์ได้ตลอดไป ภาพนี้มีอยู่แล้วในเรื่องพุ่มไม้ที่โมเสสเห็น

อพยพ 3:2-6 [2]ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่เขา**เป็นเปลวไฟลุกโชนในพุ่มไม้** โมเสสเห็นว่า**แม้ต้นไม้นั้นมีไฟลุกโชนก็ไม่ได้มอดไหม้** [3]ดังนั้นโมเสสจึงคิดว่า “เราจะเข้าไปดูสิ่งประหลาดนี้ **ว่าทำไมพุ่มไม้นั้นจึงไม่มอดไหม้**” [4]เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทอดพระเนตรเห็นโมเสสเดินเข้ามาดู **พระเจ้าจึงทรงเรียกเขาจากพุ่มไม้นั้นว่า** “โมเสส! โมเสส!” [5]โมเสสทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” พระเจ้าตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ **จงถอดรองเท้าออกเพราะเจ้ากำลังยืนอยู่บนที่บริสุทธิ์**” [6]จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “**เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ**” เมื่อได้ฟังดังนั้นโมเสสจึงปิดหน้าตนเอง เพราะเขากลัวที่จะมองดูพระเจ้า

พระเยซูทรงหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาใช้ในการโต้แย้งเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

มาระโก 12:26, 27 [26]ส่วนที่เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายนั้นพวกท่านยังไม่ได้อ่านหนังสือของโมเสส**เรื่องพุ่มไม้นั้น**หรือ? ที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’? [27]**พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตายแต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น** พวกท่านเข้าใจผิดไปมาก!”

พระเยซูทรงเชื่อมพุ่มไม้ที่ลุกไหม้เข้ากับการที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น นั่นคือความหมายของพุ่มไม้ที่มีไฟลุกอยู่แต่ไม่มอดไหม้ ทั้งคนบาปและคนชอบธรรมจะอยู่ต่อหน้าไฟแห่งความรักดวงเดียวกันนี้ ต่างกันแต่ว่าเราตอบสนองต่อมันอย่างไร คนชอบธรรม “อยู่กับไฟที่เผาผลาญ” ได้ (อิสยาห์ 33:14, 15) ส่วนความคิด คำพูด และการกระทำของชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปเมื่อถูกเปิดเผยออกมาในวันที่ได้พบพระเจ้าผู้สูงส่ง ก็จะย้อนกลับเข้าหาตัว คนที่ตัดสินว่าพระเจ้าไร้ความเมตตา และลมหายใจของเขาเองจะกลายเป็นไฟเผาผลาญเขา (อิสยาห์ 33:11) สำหรับคนชั่ว พระเจ้าทรงเป็นไฟที่เผาผลาญ แต่สำหรับประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นทั้งดวงตะวันและโล่กำบัง

เหมือนชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคนที่ยืนอยู่ในเตาไฟของบาบิโลนโดยไม่ไหม้ (ดาเนียล 3) ผู้อาศัยในนครบริสุทธิ์ก็จะไม่ได้รับผลกระทบจากวิญญาณแห่งความเกรี้ยวกราดที่ระเบิดออกมาจากคนชั่ว เพราะเขาเต็มไปด้วยพระวิญญาณขององค์สันติราช ธรรมชาติทั้งมวลจึงอยู่อย่างสงบกับเขา และที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นโล่ของเขา ก็หมายความว่าเขาเต็มไปด้วยพระวิญญาณของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักษาผู้ที่มีใจแน่วแน่ในพระองค์ไว้ในสันติสุขอันสมบูรณ์ (อิสยาห์ 26:3)

เมื่อรู้แล้วว่าไฟนั้นมาจากไหน ยังเหลืออีกคำถามหนึ่งที่คนมักถามกัน คือคนชั่วแต่ละคนจะทนทุกข์มากน้อยตามระดับความบาปของตนหรือไม่ บทต่อไปจะตอบคำถามนี้

12. ระดับของการลงโทษ

แล้วความคิดที่ว่าคนชั่วจะทนทุกข์มากน้อยตามสัดส่วนของความบาปที่เขาทำเล่า ถูกต้องหรือไม่? พระเยซูตรัสไว้ดังนี้

ลูกา 12:47, 48 [47]“คนรับใช้ที่**รู้ใจนาย**แล้วไม่เตรียมพร้อมและทำตามความประสงค์ของนายจะถูกเฆี่ยน**อย่างหนัก** [48]ส่วนคนที่**ไม่รู้**และทำสิ่งที่ควรแก่การลงโทษย่อมจะถูกเฆี่ยน**น้อย** ทุกคนที่ได้รับมากจะถูกเรียกร้องมาก และคนที่ได้รับมอบหมายไว้มากจะถูกเรียกร้องมากยิ่งกว่า

พระคัมภีร์บอกว่าบทบัญญัติเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ (โรม 7:14) เมื่อคนชั่วถูกพิพากษาตามบทบัญญัติ ความทุกข์ของเขาจึงเป็นความทุกข์ฝ่ายวิญญาณก่อนเป็นอันดับแรก อย่างที่เราเห็นมาแล้วในบทก่อน ๆ ยิ่งคนหนึ่งรู้จักพระคริสต์และน้ำพระทัยของพระองค์มากเท่าใด ความทุกข์ของเขาก็ยิ่งหนักขึ้นเท่านั้น เปรียบเหมือนเวลาเราไปงานศพของคนที่เราแทบไม่รู้จัก ความโศกเศร้าก็ไม่มากนัก แต่เมื่อผู้ตายเป็นคนที่เราสนิทสนมผูกพัน ความเจ็บปวดนั้นท่วมท้น

ไม่มีผู้ใดรู้จักพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์มากไปกว่าซาตาน มันเคยเดินไปมาอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิงอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า (เอเสเคียล 28:14) ซึ่งเป็นภาพของบทบัญญัติ อันเป็นสำเนาพระอุปนิสัยของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2) ด้วยเหตุนี้ความทุกข์ของมันจึงหนักที่สุด และด้วยเหตุนี้มันจึงทนทุกข์นานกว่าผู้ใด

ขอให้สังเกตให้ดีว่าพระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าใครเป็นผู้ทำให้ซาตานทนทุกข์นานกว่าใคร ข้อนี้ปล่อยไว้ให้ผู้อ่านตัดสินเอง และจากวิธีที่พระเยซูทรงดำเนินการพิพากษา เรารู้ว่าคนบาปเป็นผู้พิพากษาลงโทษตัวเอง

ยอห์น 8:9 ถึงตรงนี้พวกที่ได้ยิน [ฉบับ KJV ว่า “เมื่อจิตสำนึกของตนเองปรับโทษเขา”] ก็ทยอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนเหลือแต่พระเยซูกับหญิงคนนั้นซึ่งยังคงยืนอยู่

ข้อความในวงเล็บเหลี่ยมเป็นถ้อยคำที่มีอยู่ในฉบับ KJV แต่ไม่มีในสำเนาพระคัมภีร์ที่ฉบับภาษาไทยใช้ และเป็นถ้อยคำที่บอกเหตุผลไว้ตรง ๆ ว่าทำไมคนเหล่านั้นจึงเดินออกไป ไม่มีใครกล่าวโทษเขาสักคน พระเยซูไม่ได้ตรัสประณามใครเลย สิ่งที่ขับไล่เขาออกไปคือจิตสำนึกของเขาเอง เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ และคนที่แก่ที่สุด คือคนที่มีชีวิตยาวนานที่สุดและรู้มากที่สุดเป็นคนแรกที่ทนไม่ไหว

เรื่องของฮามานแสดงให้เห็นว่าทำไมซาตานจึงต้องทนทุกข์นานอย่างนั้น ฮามานเป็นข้าราชการชั้นสูงของกษัตริย์เปอร์เซีย ที่วางแผนจะฆ่าโมรเดคัยชาวยิว จึงสร้างตะแลงแกงไว้ที่บ้านของตนเอง

เอสเธอร์ 7:9, 10 [9]แล้วขันทีฮารโบนาซึ่งถวายงานรับใช้แด่กษัตริย์เข้ามาทูลว่า “ขอเดชะ ฮามานเพิ่งสั่งให้สร้างตะแลงแกงสูง 50 ศอก [ประมาณ 23 เมตร] ในลานบ้าน เพื่อแขวนคอโมรเดคัยผู้ที่มารายงานเพื่อช่วยกษัตริย์” กษัตริย์จึงตรัสว่า “แขวนคอฮามานบนนั้นแหละ!” [10]**พวกเขาก็**

แขวนฮามานไว้บนตะแลงแกงที่เขาเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

ฮามานกับโมรเดคัยเป็นภาพของซาตานกับพระคริสต์ โทษที่ซาตานต้องการให้พระคริสต์ได้รับ มันจะได้รับเสียเอง เพราะพระเยซูตรัสไว้ว่า

มัทธิว 7:1, 2 [1]“อย่าตัดสิน มิฉะนั้นท่านเองจะถูกตัดสินด้วย [2]**เพราะท่านตัดสินผู้อื่นอย่างไร ท่านจะถูกตัดสินอย่างนั้น ท่านตวงให้ไปด้วยทะนานอันใด ท่านก็จะได้รับเท่ากับทะนานอันนั้น**

ขอให้สังเกตว่าข้อนี้ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ตวงคืนให้ท่าน ประโยคนี้เป็นประโยคที่ไม่มีผู้กระทำระบุไว้ ทะนานที่ท่านใช้ตวงให้คนอื่นนั่นเองที่ย้อนกลับมาหาท่าน ดาวิดบรรยายกลไกเดียวกันนี้ไว้

สดุดี 7:14-16 [14]คนเหล่านั้นที่ตั้งครรภ์ความชั่ว และให้กำเนิดความเดือดร้อน คลอดความโป้ปดมดเท็จออกมา [15]**คนเหล่านั้นที่ขุดหลุมพรางไว้ ตกลงไปในหลุมที่เขาขุดนั้น** [16]ความเดือดร้อนที่พวกเขาก่อขึ้นย้อนกลับมาหาตัวเขาเอง ความอำมหิตของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง

ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมแบบเดียวกับที่เขาเคยคิดว่าพระเจ้าควรใช้กับคนอื่น ยิ่งเขาสำแดงความเกลียดชังและความอาฆาตต่อผู้อื่นมากเท่าใด สิ่งนั้นก็ยิ่งสะท้อนกลับมาหาเขามากเท่านั้น ในกระจกเงาแห่งบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งความรัก และเป็นกระจกที่ทำให้เขาเห็นความเสื่อมทรามทั้งหมดในตัวเอง ผู้ที่อยากให้คนอื่นเน่าเปื่อยอยู่ในนรก ก็จะลง

เอยด้วยการเน่าเปื่อยอยู่ในนรกด้วยความรุนแรงเท่ากับที่เขาเรียกร้องให้คนอื่นได้รับ

ฉะนั้นจงให้อภัย แล้วท่านจะได้รับการอภัย จงปลดหนี้ที่ทุกคนติดค้างท่าน จงสะสางเรื่องกับคู่กรณีของท่านในใจของท่านเองและคืนดีกับเขา มิฉะนั้นท่านจะถูกส่งไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาคนเดียวกับที่เคยพิพากษาและปรับโทษคนอื่นมาแล้ว นั่นคือตัวท่านเอง

โรม 2:1 เหตุฉะนั้นท่านที่ตัดสินคนอื่น ท่านก็ไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะไม่ว่าท่านตัดสินผู้อื่นด้วยประเด็นใด **ท่านก็พิพากษาลงโทษตนเองด้วย** เพราะท่านผู้เป็นคนตัดสินก็ยังทำอย่างเดียวกัน

บทสรุป

หนังสือเล่มนี้ได้พิสูจน์อย่างชัดเจนแล้วว่าถ้อยคำต่อไปนี้เป็นความจริง

สดุดี 34:21 ความชั่วจะประหัตประหารคนอธรรม ศัตรูของคนชอบธรรมจะถูกลงโทษ

ความชั่วที่อยู่ในใจของคนบาปนั่นเองที่จะออกมาทำลายตัวเขา ไฟดวงนี้เกิดขึ้นจากความรู้สึกผิดที่ก่อตัวขึ้นในใจของคนบาปเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ขอสรุปสิ่งที่เราได้เห็นไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ทางแห่งความชอบธรรมนั้นแคบ และคนส่วนใหญ่ในโลกจะปฏิเสธพระคุณอันเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่าประตูเล็กและทางแคบเท่านั้นที่นำไปสู่ชีวิต และมีเพียงไม่กี่คนที่ค้นพบ (มัทธิว 7:14)

2. คนชั่วจะตายและสูญไปตลอดกาล ถูกบดขยี้ด้วยความเจ็บปวดจากความรู้สึกผิดในการกบฏของตัวเขาเอง

3. สิ่งที่เผาผลาญคนชั่วคือกฎธรรมชาติซึ่งมีความสามารถที่จะสะท้อนความบาปของมนุษย์ออกมา และในเวลาเดียวกันนั้นเอง เขาจะรู้สึกถูกทอดทิ้งและจมอยู่ใต้น้ำหนักของชีวิตอันน่าอับอายของตน

4. ไม่มีการกระทำใดของพระเจ้าที่เป็นการทำร้าย การบังคับ หรือความปรารถนาที่จะปลิดชีวิตคนชั่วเลย คนชั่วติดกับด้วยน้ำมือของตนเอง เขาตกลงไปในหลุมที่เขาขุดไว้เอง (สดุดี 7:15; 9:16)

เปลวเพลิงที่เผาผลาญ

กลิ่นหอมแห่งชีวิต หรือไฟแห่งการทรมานกันแน่

สำหรับผู้ที่เชื่อในพระเจ้า เกือบทุกคนคิดว่าวิธีเดียวที่จะยุติความบาปได้ คือ การหยุดคนชั่วให้สิ้นฤทธิ์ในทันที โดยพระเจ้าทรงส่งกระแสไฟแห่งพระพิโรธจากพระทัยของพระองค์ลงมาเผาผลาญคนชั่วให้ถึงจุดจบ เพราะคิดกันว่าคนชั่วจะไม่ทำลายตัวเองเป็นแน่ และถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม พระองค์ก็ต้องลงโทษผู้ละเมิดและตอบสนองความชั่วของพวกเขาตามการกระทำ โดยทรงโยนพวกเขาลงในเปลวไฟและเผาทั้งเป็นด้วยพระองค์เอง แต่พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักจะทรงทำเช่นนี้กับลูก ๆ ของพระองค์หรือ?

ท่านจะจับลูกที่ดื้อรั้นของท่านเผาทั้งเป็นในเปลวไฟ แล้วเฝ้าดูเขากรีดร้องด้วยความเจ็บปวดหรือ? บางคนบอกว่าวิธีเดียวที่จะกำจัดมะเร็งได้คือการตัดมันออกไป แต่ปัญหาของการเปรียบเทียบแบบนี้คือ การตัดมะเร็งออกมีเป้าหมายเพื่อรักษาชีวิต ไม่ใช่เพื่อทำลายชีวิต บางคนบอกว่าคนชั่วเปรียบเหมือนสุนัขที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้าซึ่งต้องถูกทำให้หลับไป ถ้าเช่นนั้น ท่านจะจับสุนัขนั้นไปเผาไฟอย่างช้า ๆ หลายวัน ขณะที่มันร้องและหอนด้วยความเจ็บปวด และคนชอบธรรมพากันร้องว่า “อีกหน่อยหนึ่ง สมน้ำหน้ามัน เจ้าคนชั่ว” หรือ? นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงในวาระสุดท้ายหรือ?